

# SERCE

Ocak January  
2017| 01





**U**ykuya daldığımızda başka bir aleme geçiş yaparız. Bilinçaltımızda olan her şey gözlerimizi kapatıp uykuya dalınca su yüzüne çıkar. Bazen korkarak, bazen şaşkınlık içinde, bazen de gülümseyerek uyanırız. İşte bunların sebebi rüyalar. Bütün günümüzü etkiler rüyalar. Victor Hugo'nun "Rüya gecenin akvaryumudur." sözleri ne kadar da doğrudur aslında. O akvaryumun sonu yoktur. Herkes kendi akvaryumunda yüzer. Bizler de Serçe dergisi olarak bu sayıda sizinle kendi akvaryumlarımızdan bir şeyler paylaşmak istedik.

"Rüya nedir?" sorusuna net bir cevap vermek çok zordur. Rüyalar aslında büyümenin bir sembolü sayılabilir. Küçük bir çocukken kötü bir rüya görünce uyanır ve ağlamaya başlardık. Biraz daha büyümüş halimizle ise asla yanımızdan ayırmadığımız peluş hayvanımızı da alarak annemizin yanına gider ve onunla uyurduk. Daha ilerleyen vakitlerde kabuslarımızla tek başımıza uğraşmaya çalışır olduk. Bütün bunlar, insanın gelişmesini gözler önüne serer. Bizler büyüdükçe rüyalarımızın içerikleri de değişmeye başlar. Küçükken gördüğümüz oyuncaklar ve şekerler yerini başka şeylere bırakır. Kısacası rüya, bizim değişen düşüncelerimizdir.

Büyüdükçe değişen bu rüyalar aynı zamanda bizim hayatımıza da yön verir. Rüyamızda sevdiğimiz birinin başına kötü bir şey geldiğini görürsek sabah ilk iş o kişinin iyi olduğundan emin olmak isteriz. Moliere'in de dediği gibi "Rüyalar aynalara benzerler; bazen içlerinde başlarımıza gelecek şeyleri görürüz."

Belki rüyalar gerçektir, belki de değildir. Bu seçimi biz okuyucularımıza bırakıyoruz. Bu sayının hazırlanması konusunda emeği geçen bütün takımımıza, yazı gönderen herkese ve en önemlisi de değerli öğretmenlerimiz Ayşin Tahaoğlu ve Melike Oğuzhan'a çok teşekkür ediyorum. Sizler olmasaydınız dergimiz bu halini alamazdı. Keyifli okumalar!

**Alara Güler / 11E**

**W**hen I first joined Serçe three years ago it never even once crossed my mind that one day our club advisor would text me to say "You must submit the editorial by Friday." Whilst starting yet another draft for the editorial, I look up and realize that it has been nearly 820 days since my first Serçe. Looking back, I realize how far we have come in those past 820 days; from a disjointed magazine with separate English and Turkish sides to a cohesive whole.

During my time in Serçe I have learned that it takes a substantial amount of work to get a magazine ready for publication. It takes countless hours of work to turn ideas on paper into the magazine you are reading today. However, it is neither I nor the other members of the editorial board that deserve the credit; it is you, our fellow readers. It is you, with all your submissions and support, who make this magazine possible. We would not be able to accomplish anything if it was not for you. You are the ones that truly made Serçe the magazine it is today. Thank you for being a supporter, a contributor and, above all, a reader.

**Alp D. Yel**  
**Coordinating President of English Serçe**

P.S.

I want to personally thank Ms. Aslı Salarvan Cousens for dedicating her time to proof-reading the submitted works.

# SERÇE

<b>Editör</b> Alara Güler	<b>English Coordinator</b> Alp D. Yel
<b>Danışmanlar</b> Aysin Tahaoğlu Melike Oğuzhan	<b>English Magazine Club Advisors</b> Aslı Salarvan Cousens
<b>Serçe Kulübü Üyeleri</b> Nisa Zühre Ceylan İnci Deren Alanay Fethi Can Yaşar Elif Erzincan Berfin Ada Özbak Melisa Kara Dilara Kalkavan Eylül Naz Baklacı Ata Ulaş Güler Alara Güler Begüm Naz Berk Aslı Karabulut	<b>English Serçe Editorial Board</b> Işıl Yengel İrem Su Bulut İren Azra Çoşkun Mert Arslan Mert Tavukçuoğlu Uğur Alyanak Mustafa Ömer Gül
<b>Tasarım Danışmanı</b> Resul Buksur	<b>Fotoğraflar</b> Melis May Sarfati, Ece Polat, Eda Göleli, Eylül Naz Baklacı, Hande Genç
	<b>Kapak Tasarım</b> Dilara Kalkavan, Melisa Kara, Ceren Cenkciler



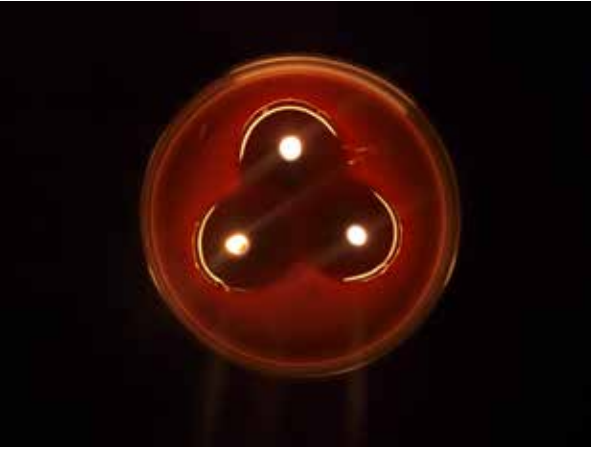
**Serçe**  
**Sayı: 2017-01**

**İmtiyaz Sahibi**  
Funda Cüceloğlu

Üsküdar Amerikan Lisesi  
Vakıf Sokak No: 1  
Üsküdar • İSTANBUL, Türkiye



**Öykü Fiction** 07  
*A Nameless Boy in the Snow* 08  
Mert Arslan •



**Dosya: Rüya** 12  
*Rüyalar* 14  
Deren Alanay •

*Bir Başka Rüya* 18  
Mert Geyiktepe •

*Unuttuğumuz Düşler* 20  
Ada Mavi Gönenli •

*Çünkü Rüyalarda...* 22  
Aslı Karabulut •

*Kaçış* 24  
Begüm Naz Berk •

*Sevginin Doğası* 26  
Doğukan Eftal Türköz •

*Yağmurlu Rüyalar* 28  
Ege Bora Oral •

*Rüya* 31  
Cem Çaldağ •

*Rüyalarda Güneşi  
Getiren Adam* 32  
Elif Erzincan •

*Ayür* 34  
Fethi Can Yaşar •

*Simulasyon* 36  
Gülce Tanış •

*Gece Yarısı Notları* 38  
Halil Güngör •

*Sonsuz Işık* 40  
Eylül Naz Baklacı •

*Hideaway Solitude* 42  
Begüm Naz Berk •

*Dream Madly* 43  
Defne Yiğci •

*Zaman* 44  
Eylül Naz Baklacı •

*Kedi Dili* 45  
Nisa Z. Ceylan •

*Just Rip The Page Out* 46  
Yaprak Su Akın •

**Makale Essays** 48  
*Yarınların Işığında* 49  
Hande Atuş •

*Ediz Hun'la Çevre Bilinci* 50  
Melisa Kara •  
Alara Güler •

*"İnci Dakikaları"  
Şiir Çözümlemesi* 52  
Zeynep Özcan •

*Benlik* 56  
Nihat Berke Oltulular •

**Şiir Poetry** 57  
*The Kindergarten Kid* 58  
Defne Güllüoğlu •

*1 Am* 59  
Doğa Şahin •

*İstes  
Dönüştü  
Edilgen* 60  
Eylül Naz Baklacı •

*You Are No Knight* 62  
Sude Naz Gören •

 Ece Polat



öykü\_\_\_\_\_



\_\_\_\_\_fiction



Eylül Naz Baklacı

serçe 2017 / 01



# *A Nameless Boy in the Snow*

**T**he bleak skies cried as a 7.62 caliber bullet rent through the chilling air. Faint echoes of a long-dead scream whispered in his ears. Another gunshot rang in his bones as the stock of the rifle buried itself into his shoulder. The screams grew louder, spreading into his mind like a throbbing tumor. They belonged to a woman. A woman that no longer walked this world. They were often there, wandering in the cavity of his skull, especially when the gunfire wasn't there to dull them. They were louder today, but he simply shrugged them off; it had been far too long. Instead, he focused on pulling the bolt back, releasing, and pulling the trigger in a rhythmic fashion. The ringing of the rifle each time he pulled the bolt back complemented the roars of the muzzle: a symphony of murder. With every shot his small frame shook from the recoil, but aside from that, he remained absolutely motionless, even to the point of slowing his breathing to control the heaving of his chest. Four, he counted. Three. Two. One. Zero. He touched the switch and the clip dropped into the snow. It was quickly replaced by another that he pulled out of his shoulder bag, though. And then the gunfire resumed.

A thick shroud of silence descended upon the forest below. The gunfire ceased, thin tendrils of steam dancing on the metal of the rifle. Yet he would not dare to move, not yet at least. He had fired eight bullets, so there had to be eight Russians. But there could always be others nearby, waiting for him to make a move so that they could fill his guts with bullets. He must have waited at

least fifteen minutes before he finally convinced himself that it was safe to move. Waiting any longer would bring other dangers, dangers at best as deadly as the Russians, and half as merciful. He had scanned the area with his eyes over and over again, and there was nothing around but pine trees, snow, and dead Russians. He got to his feet, pulled his goggles over his face, readjusted his shoulder bag and let the rifle hang over his back. He stood maybe only a meter and twenty above the snow, and with his white coat, hood and mask, he was practically invisible.

He quickly descended down the hill, half running and half sliding from tree to tree. The ruthless wind seeped in from the openings between his goggles and mask, cutting into the flesh of his cheeks like an icy razor. The cold attacked from everywhere, even through his thick coat. It had to be less than twenty degrees below zero. And this was only during the few hours of daylight that dared show itself in this realm of frozen death. The land was buried under a sea of snow, and the sky matched its color with a dull gray, leaving only the exposed dark brown bark and the frosty green leaves of the pine trees to give a little life to these otherwise dead hills stretching into infinity. Such was the nature of this merciless land. The snow seemed to devour all life and drown all voices under its glinting white, as if nothing had happened. As if no one had ever died here.

He shortly made it to a small clearing maybe two hundred meters from the hill. This area had been more fortunate, being spared the onslaught of the blizzards thanks to the pine trees that towered high into the ashen sky. There was still a thin blanket of snow that sealed away the dark brown of the dirt, and seven bodies draped in light green coats littered the area. That wasn't



right...he'd counted. His eyes frantically scanned his surroundings, darting from tree to tree, until he found the final body fallen into a small ditch between the roots of a tree. A rose sprouted in the man's chest, and the snow beneath flourished with the color of his fading life. His uniform was covered in mud and snow, and an expression of sudden terror was etched into his young, hollow face.

He quickly got to work. A small, gloved hand scurried over the bodies one by one, hastily picking the insignias off and throwing suitable rifle clips into his bag, as well as the few food cans he found. The process would have been much faster with both hands, but he preferred to keep his right hand in his pocket unless he was pulling the trigger, for he wore no gloves on that hand. With the temperature dropping even lower every second, it was disturbingly easy to get frostbitten, and he needed those fingers more than anything. He finished filling up his bag with as many cans and rifle clips as possible in around ten minutes. There were probably more to find, but he didn't dare waste any more time. The closest Finnish army camp was around six kilometers north of here, and that meant at least two hours of treading in the snow.

Snow... he thought, as he tried to push his way forward, knee deep in a glinting white sea of death. It looked so soft, so peaceful, yet it was so unforgiving. Just in the past month thousands of young men had been buried under this white shroud, brothers in death sharing the same grave, even if they had been enemies in life. He himself had done his part in delivering many to their eternal slumber under the veil that covered all. He no longer remembered any of them. All those countless faces blended together in a foggy blur, leaving behind only a sour taste in his mouth. It was all that remained from so many deaths. It seemed so simple...so fast...so meaningless.

He had seen far too many deaths, more than what anyone would consider healthy. The first one was his grandfather, when he was ten. Even then, death seemed so unreal. He couldn't comprehend it. A human being... suddenly unmade. It didn't make sense. The simplicity was too much to comprehend. Life was supposed to be the greatest thing in the world, after all, and yet it was gone in the blink of an eye. But it did not take long for him to have his veil of innocence ripped from him by the claws of reality, for his brother's death followed only a year later. He had been there, standing right next to his brother at the liberalist protest, when the older boy simply dropped dead, after a communist's bullet sprayed the boy's brains out. It had been so simple, so worthless. Something supposedly as great as life, dimmed in an instant. He might not have paid much attention to his grandfather's death, they hadn't been very close, but he and his brother had been together their entire lives. He still remembered those stories they read together, the ones about noble heroes that died glorious deaths in battle. But the horrid sight before his eyes had resembled none of those. It had been just a broken lump lying on the pavement, with blood and cranial fluids leaking out of a gap in his skull. It was when he first realized how worthless a life really was. Just one second, and a fairly loud shot to announce it... And in the next second, the world had already forgotten it. Why would it ever care if one life was lost? Just one? It was insignificant. Well, perhaps not for those few who carried the bleeding mark on their hearts, and definitely not for the one who had taken the

bullet to the head, but that could easily be disregarded. Just one life. Just one, maybe one more. Who was counting anyway? Lives were cheap. Ideals, however ludicrous they may be, land, money... those were easily worth sparing a few useless souls for. Maybe more than a few, maybe a few million. Who cared anyway? It's not like anyone was counting those nameless boys who fell into the snow and disappeared from the face of earth forever.

His mother had been the third. That one though, that one was special. Yes, the boy had seen his own brother's brains pop out of his skull, but that was nothing compared to this. It was the earliest week of December, a short while after the war had begun. Of course, living in a small village close to the border could only be called unfortunate. When the Red Army had marched into the village, the Finns had not even been able to fully mobilize their forces yet. This left the responsibility of defending those border villages to a handful of nationalist volunteers who could easily be branded with insanity. Defense, in this context, meaning stalling the Russians long enough at the very affordable cost of human lives. When most of the village was annihilated, it wasn't really worth it to keep the few survivors alive for anything really. It was just good logistics to simply get rid of them also. Well, that had been the plan in the first place. The boy had been hiding on one of the wooden rafters when three Red Army conscripts charged in, yelling in Russian. They did not see the boy; not many expected a boy to be hiding above their heads on the rafters. His mother though, a pretty woman with blonde hair, was both too big and too old for such acrobatics. And wardrobes were definitely not the safest hiding place. The men easily found her. Young men who knew they could easily die any day, young men who suspected there might not be a god, and thus nor heaven. Even if a god did exist, surely he hated the Finns as much as these Russians did. Young men who knew they were far from the clutches of law and morality in this forsaken place countless kilometers away from their homes. And these young men who most likely would never even see a human being of the female gender now had one of the prettiest creatures they had ever seen in their lives right within their grasp. At least, it probably had seemed so in such a diseased mental state. Weren't they going to kill her anyway, who cared if they did a few other things before? Probably no one would even notice. And the boy had watched one of the ugliest atroci-

“

*It was the earliest week of December, a short while after the war had begun. Of course, living in a small village close to the border could only be called unfortunate.*

”



*Furthermore, the Red Army scouts seldom dared this far north, especially after their partial retreat a few weeks ago. He increased his pace with renewed vigor, struggling through the snow with all his strength.*



ties be committed right before his eyes. Perhaps it was only one instance of such horrors, for in times of war who could know how many vile acts went unaccounted for. It wouldn't even have to be the enemy. It was expectable, considering the selfish, inconsiderate nature of human beings under extreme stress and fear. The boy had watched and he had listened as if petrified. The screams had seemed to forcefully break into his skull, to be forever inscribed within its interior.

After that, a lifeless body was a common sight for him. And well, frozen corpses were practically everywhere. So when the boy bashed in the skull of a lone Russian conscript who had decided to walk a bit too far into the forest to relieve himself, he wasn't troubled at all by all the blood flowing out, nor the squishy sounds that accompanied the cracks and the screams. He had kept slamming the piece of firewood into the caved in skull for more than five minutes after the screams had stopped. That one was how he got his rifle; the man had been a Russian. It was a good rifle, with a scope too. One didn't come across such quality rifles often, unless one was a German grenadier serving in the Nazi army, of course. Then, quality military equipment was more abundant than everything. But for a young boy with only festering memories of death, and an understanding of the true worthlessness of human lives, a standard issue rifle was more than a blessing.

Night was falling quickly. The cold had started seep into his bones, and a dire wind hammered upon his frail form. He still could not see the watchtowers of the Finnish army camp. Could he have gotten lost? He had let his focus waver; he had let those worthless memories cloud his vision, and now he would freeze to death because of it. This frozen wasteland offered no shelter for wanderers. Then his eyes caught the sight of figures, drifting in the snow. They were dressed in white, so they could not be Russian; at least it was very unlikely. Furthermore, the Red Army scouts seldom dared this far north, especially after their partial retreat a few weeks ago. He increased his pace with renewed vigor, struggling through the snow with all his strength. The party stopped, clearly aware of his approach. He could feel muzzles turning towards his general direction, but thankfully they seemed to possess the common humanity of not shooting him instantly. He raised his hands as he closed the final few meters between

them. The party consisted of eleven people, all wearing white camouflage and armed with rifles.

"Halt!" one of the soldiers called. The man appeared to be at least forty, judging by the newly formed wrinkles under the eyes. He could not see the rest of the man's face due to a mask, but he could tell that this soldier was the head of the party. A smaller figure stood next to the leader, draped in multiple layers of clothing. The party seemed to be waiting for him to do something, probably to introduce himself. Instead, he very slowly reached for a pouch hanging from his belt and pulled out as many Russian insignias as he could grasp.

"Where'd you get those, boy?" the leader asked.

Instead of answering vocally, the boy merely tapped the sling of his gun resting against his chest. He could barely hear some of the other soldiers murmuring at the back.

"Who are you?"

"Alvar Joki."

"The child sniper?" This time it was the slender one speaking, apparently a girl. "I've heard rumors about a boy who shot Russians and turned in their insignias for rations."

He only nodded as a response.

The girl opened her mouth to speak again, but the leader interrupted: "We don't have time for this. We won't be able to intercept them if we don't keep moving." With that, the man turned to press forward, and the rest of the soldiers didn't hesitate to follow.

"Wait!" the girl yelled so that her voice could be heard over the wind's howling. "He should come with us. He could help." She turned back to Alvar. "Please come with us. We are going to ambush a Russian convoy transporting a captured platoon on the road just a bit northeast of here. We could really use your help."

A skirmish this late in the day was a terrible idea; he would much rather find shelter and stay away from any battle. But on his own, especially considering he didn't quite know where he was, it wasn't likely that he would be able to do so. It was also the easiest time of the day to successfully ambush a convoy, since it would already be heavily hindered by the snow and the dark, and if they managed to succeed, the Russian vehicles would provide the perfect shelter. He figured that had to be the plan. To be honest, it made sense. It was risky, and he couldn't understand why they would bother trying to save a platoon, especially with only a handful of troops, but if it had to be done, then this seemed to be the optimal plan.

"I'll come," he finally replied. He could see how the girl's eyes sparkled with gratefulness, and couldn't help but smile under his mask. He didn't know why, but it had kindled a warm feeling inside his chest, a spark in this ever-howling blizzard. It was something new, something unfamiliar, something that wasn't hostile for the first time.

"I'm Ilona," the girl said as they walked a meter or so behind the party.

He did not reply.

"I...I wanted to thank you for agreeing to help us."

He simply nodded in acknowledgement.

"You see, my brother was in the captured platoon...and, well, I have to help him."

He had been wondering what a girl was doing in an ambush

party, but now it made sense. She must have tried to gather as many volunteers as possible to save her brother, for the commanding officers would never endorse such a mission. They would know that a few lives were of insignificant value. It certainly wasn't worth it to expend additional men and effort to even attempt to save a captured platoon. And yet... And yet he found himself increasingly eager to save Ilona's brother for some inexplicable reason. It was almost like those stories his brother used to read to him.

They were soon positioned on a snow-covered hill overlooking the road that lead southeast. Aside from the fiery horizon, light had mostly given way to the grasp of night, and the constant snowfall only further impeded his vision. The howling of the wind would suppress the roar of engines as well, making it very difficult to detect the convoy until it was well within fire range. He could feel his clothes getting wet as they lay in the snow, and his teeth clattered. The ruthless cold had already dug its way deep into his flesh, chilling him from within. If they lay in the snow any longer, they might as well freeze to death before even getting to fire a single bullet at the convoy. Thankfully, the headlights of the first vehicle soon shredded the darkness, and a grumbling mass of metal came into sight. The T-70 light tank slowly crushed the snow beneath its pallets, paving the way for three transport truck.

"You didn't tell me there'd be a tank..." he muttered.

"I didn't know." Ilona was right next to him, and the rest of the soldiers had scattered around so that they could surround the convoy. Some had even taken their positions on the opposite hill. He just hoped no one had already succumbed to the cold.

"The signal should come soon. Just try to shoot the drivers," Ilona said.

"What about the tank?"

"They'll handle it." She didn't sound very reassuring.

The signal came in the form of gunfire. He was quick to pick it up, having already aimed at the driver of the last truck. He pulled the trigger and the driver's seat was suddenly a canvas painted with blood and cranial fluids. The gun's cries echoed in the night, with screams joining the symphony. He heard the tank's main gun roar and grenade explosions answered back, raising up a curtain of smoke and snow on the road. He could no longer see; he simply fired at the general direction of the incoming fire and hoped that the bullet would find its way into the flesh of a Russian. Yet he was so consumed by the battle that he did not hear the growling of engines right behind him. Not after two combat snowmobiles came to a halt only a couple of meters from their positions atop the hill. He whirled around to face the new threat, only to find the muzzle of a pistol a breath away from his face. The Russian was a tall man, dressed in a brown coat with fur at the collars. The man had a wicked smile on his scarred lips, and a wild glint in his dark brown eyes. "Good evenin,' comrad."

The gunfire ceased shortly. The four remaining Finnish soldiers, along with Ilona and Alvar were thrown into the back of a truck. Alvar had prepared himself for death long ago, it didn't matter if he died right here, right now. Life was worthless anyway. He would die, just as meaninglessly as his brother had. He would be thrown out into the snow to be claimed by this frozen wasteland; he would fade just like another nameless boy. After

the countless Russians he had killed, it was only fair. And those Russians had had mothers at home, waiting for their beloved children who would never return. But Alvar had no one. He was alone, doomed to be the herald of death as long as he lived this fleeting life.

On the other side of the room, Ilona quietly sat on a sealed wooden crate. He wanted to say something, but there were no words forming in his throat. There was nothing to say. Two dead people could offer each other no comfort. Soon, the Russian guy entered the back of the truck with too other men. With a broken Finnish, he said: "Excuse me, the furniture of ours is rather rugged and lacking. I is First Lieutenant Boris Varskynov, at your service."

No one replied.

"You know it is rude to ignore... Ah, what do we have here? Hello, Katyusha," Boris walked up to Ilona, his wicked grin widening to the point that the scar on his lips seemed to stretch open. "Would you like a sip?" The man pulled out a metal canteen from his inner pocket, and brought it to her lips. She instinctively pulled back, but the jerky behavior only served to anger the Russian.

"Drink!" he forced her mouth open with one hand and spilled some dark colored liquid on her mouth with the other, making her cough.

"Hey, leave her-"

The gun's roar pierced their ears and the Finnish soldier dropped dead, his neck ripped apart by the bullet. Alvar sat, his eyes involuntarily locked on the lacerated neck as blood gushed onto the boy's face. The others merely averted their heads. He knew how the rest would play out. He had seen this before. The atrocities of war, the ones that went unnoticed behind the frontlines, always shattered the defeated, and the victors got away with everything. It was in the nature of mankind to destroy. To hurt. And humans were only more destructive with the scythe of the reaper looming just overhead, waiting for the opportunity to strike, as it was during wars.

"Is this how you respond to my hospitality? You filthy Fins belong to me! To use and throw away like a toy. You are already dead, pigs. You breathe just now purely for my amusement."

Boris kicked another Finnish soldier right in the stomach, making the man double over and collapse as the contents of his stomach spewed out from his mouth, mixed with blood. He then turned back to Ilona, who was cowering in a corner as tears stre-

“

*He pulled the trigger and the driver's seat was suddenly a canvas painted with blood and cranial fluids. The gun's cries echoed in the night, with screams joining the symphony.*

”

amed from her pale eyes.

“Well, no need to hide, Katya. We have all this place to ourselves.”

Alvar could not move, for he dared not risk taking a bullet to his head. Not yet... All this time he had told himself how worthless life was, how he would die tomorrow or the day after, and yet now he found himself not ready to die. He would never be. The screams were louder than ever. They pounded on his skull from the inside, desperate for release. The eternal agony of the fallen wrecked his mind. The pain, the horror, the death...it was too much. He pulled his knees to his chest, back against the wall of the cargo compartment, unblinking eyes captivated by the horrid sight. All those stories about legendary heroes, saving all their loved ones and at worst perishing in battle with their honor... Lies! He could muster no heroic courage, no inhuman strength to save them. He was powerless, capable of nothing but sitting there like a broken doll. He knew they were just stories, nothing more, but now, when their promise was tested, he could not help but feel betrayed. For at least one part of him had believed...perhaps there could be salvation after all this suffering, perhaps there could be a happy ending. But happy endings did not exist, nor did heroes standing firm before the claws of death. There was only a scared little boy, sitting in a truck and waiting to die.

Life had to be more than this, more than just a few worthless years of suffering. More than just pain and death, followed by more pain and death. The screams reached in, clawing at his mind and soul, driving him insane. He had accepted the worthlessness of life, so why? Why all this, why all over again? Mother... he whispered. Please... The screams were no longer hers, but Ilona's. He brought his hands to his ears and kept shaking his head, as if trying to wake up, as if trying to force away the screams. Soon, his own voice was among them, ringing in his ears like a death knell along with those of every single soul he had watched fade away. If he was not ready to die... a boy without dreams, a boy without a future... how could anyone else be? All these people... He died with each of them, over and over again. Each death was his own. And there were so many of them. His mother, the Russian and Finnish soldiers, their mothers...Ilona... He could hear all of them weep, weep and cry against this war that took everything and gave nothing back. There was a thunder. He could feel something trickle down his forehead. The voices uttered one final howl.

And then, they were silent. The world thanked them for their sacrifice, and vowed to hold their memory forever in its heart, vowed to make sure no one would ever suffer like they did, thanks to their heroism. Yet the memories were thrown away, all the suffering forgotten. For lives were worthless, compared to the ideals, to land, to money, to power. It was easier to apologize later than to give up all that. Apologize and honor the dead, and when their flesh has adequately rotted, send a few more down just to keep the ground full of unrealized dreams and forgotten names. They will fade, their suffering will fade. And the world will forget the cost of its purchases with the life of others.

“The death of one man is a tragedy. The death of millions is a statistic.”

-Joseph Stalin







dosya: *rüya*

# *Rüya*





Deren Alanay / 10-G

# Rüyalar

# R

üyalar günlük, daha doğrusu gecelik, yaşamımızın vazgeçilmez bir parçasıdır. Araştırmalara göre, insanlar yaşamlarının 6 yılını uyuyarak geçirmektedir. Peki rüyalar nasıl oluşur? Bu soru henüz hiçbir bilim insanı tarafından kesin olarak cevaplanamamıştır.

Rüya bilimi, yani oneiroloji, sinir bilimi (nöroloji) ve ruh bilimi (psikoloji) 'nin birleşiminden meydana gelmiştir. Bilim dünyasında, rüyalar ile ilgili öne çıkan iki teori bulunmaktadır: "bilgi işleme" ve "fizyolojik işlev" teorileri. Bilgi işleme teorisi, rüyaların gün içinde sindirdiğimiz bilgileri zihnimize işleme ve hafızamıza kaydetme görevi olduğunu savunmaktadır. Uyumadan önce ders tekrarı yapan bir öğrencinin öğrendiklerini rüyasında görme olasılığı daha fazla olduğu için, bu teoriye göre öğrendikleri de hafızasına daha kolay işlenir ve kalıcı olur. Fizyolojik işlev teorisi ise rüya görmenin sinirsel gelişime katkı sağladığını savunur. Bu teoriye göre rüya esnasında beyin sürekli tetiklendiği için yeni sinir yolları oluşur. Bebeklerin sinirsel gelişiminin büyük bir bölümü uykuları esnasında gördükleri rüyalar sayesinde gelişmektedir.

Rüyaların nasıl oluştuğu ve gördüklerimizin bilimsel çerçevede neyi temsil ettiği henüz bir gizem olsa da, herkesin üzerinde anlaşığı ortak kanı rüyalarımızın yaşadıklarımızı yansıttığıdır. Günlük hayatımızda algıladığımız en küçük bilgi, yoldan geçerken duyduğumuz korna sesi bile, bilinç altımızda küçük kutularda depolanır. Rüya esnasında bu kutuların kapakları açılır, salınan anı ve tecrübeler bir araya gelerek rüyamızın hikayesini oluşturur. Hikayelerimizin bazı bölümlerinin anlamsız olmasının nedeni ise kutulardan salınan bilgilerin farklı kombinasyonlarda bir araya gelmesi yüzündendir. Bu farklılığı anlar anlamaz da genelde rüyanın içinde olduğunu fark ederek uyanırız.

Rüyalarımız, zihinsel gelişimimizin çok önemli bir parçası olmalarının yanı sıra bizi kendimizden iyi tanırlar. Ruh biliminin önde gelen isimlerinden olan Sigmund Freud, rüyaların bilinç altı-

mızın karanlık köşelerinde saklanmış, farkında bile olmadığımız küçük sırları, korkuları ve arzuları temsil ettiğini savunmuştur. Bu durum, rüyalarımızın bizi, bizim onları kontrol ettiğimizden daha güçlü kontrol edebildiğinin kanıtıdır. Rüya da gördüklerimiz, kendi zihnimizde bilinci bir şekilde gerçekleştirmediğimiz, bazen de gerçekleştirmekten korktuğumuz duygu ve düşüncelerin filme dökülmesidir. Bu filmi yorumlayabilmek ise işin en zor kısmıdır çünkü çoğu zaman rüyalarımızda hiç beklemediğimiz insan ve cisimlerle karşılaşırız. Rüyalarımız ile ilgili kesin bir yargıya varmamız neredeyse imkansızdır.

Teknoloji yıllar içerisinde geliştikçe insan beyni üzerine yapılan araştırmalar artmış ve birçok soruya cevap verilmiş olsa da rüyalarımız gizemini korumaktadır. Bu nedenle insanoğlu, bu gizeme ışık vurabilmek adına hayal gücünün sınırlarını genişletmiş ve edebiyata başvurmuştur. Rüyalar hakkında sayısız öykü, film, şarkı yazılmış ve başkalarının rüyalarını konu alan eserler böylece kendi hayal gücümüz ve rüyalarımızın bir parçası haline gelmiştir. Bu nedenle, rüyalar sadece bilim adına değil, sanat adına da yapılan çalışmalara ilham vermeye devam edecektir.

*Kaynakça:*

Güven, E. "Rüyaların Dili: Psikolojide Rüya Çalışması" *Türk Psikoloji Yazıları*, Aralık 2015, 18 (36), 15-25 Ankara Üniversitesi

Crashcourse. "To Sleep, Perchance to Dream - Crash Course Psychology #9." YouTube. YouTube, 31 Mart 2014. *İnternet Sayfası*. 07 Aralık 2016.


"Sigmund Freud. 1921. *Dream Psychology: Psychoanalysis for Beginners*." Sigmund Freud. 1921. *Dream Psychology: Psychoanalysis for Beginners*. *İnternet Sayfası*. 07 Aralık 2016.

"Chapter III. Why the Dream Disguises the Desires. Sigmund Freud. 1921. *Dream Psychology: Psychoanalysis for Beginners*." Chapter III. Why the Dream Disguises the Desires. Sigmund Freud. 1921. *Dream Psychology: Psychoanalysis for Beginners*. *İnternet Sayfası*. 07 Aralık. 2016.

<http://ankara.academia.edu/ESRAG>. "Rüyaların Dili: Psikolojide Rüya Çalışmaları." *Academia.edu*. *İnternet Sayfası*. 07 Aralık 2016.





 Bora Yavrucuk



Mert Geyiktepe / 9-E

# Bir Başka Rüya

R

üyalar... Hayatımızın en büyüğü anları... İnsanların realite ve hayal arasındaki ince sınırdaki silkeleneceği durduğu yerler... Taşındıkları mistik hava ile ruhuma nazik bir rüzgarın insan tenini usulca okşaması gibi hitap ederler. Ancak her rüya bizi güzelliklerle dolu bir meserret ırmağında sürükleyecek gibi bir kaide de yoktur. Her ne kadar kimi zaman rüyalarımızda korkutucu görüntüler de tezahür etse gönlümüzü ferah tutabiliriz. Çünkü biliriz ki tüm

rüyaların bir sonu vardır. Nihayetinde, her sabah gözlerimizi parlak güneş ışıkları tarafından sarılmış odamıza açtığımızda tüm hayaller, büyüdü dünyalar, güzellik kavramını yeniden tanımlayan anlar müphem bir toz bulutu olup gözümüzün önünden kaybolur. Peki gerçekten de her sabah gözlerimizi açtığımızda rüyalar biter mi? Esasında, insanlar her yeni güne uyandıklarında bir başka rüyaya doğru adım atıyorlar. Ellerindeki telefonlarıyla, sosyal medyayla, anlamsız hasbihallerle gerçek dünyaya döndüklerini sandıklarında aslında gözlerini biraz daha sıkı kapatıyorlar. Materyalizm ve hedonizmin aldatıcı ellerinin insanların büyük bir kısmının boynuna sıkıca sarıldığını gördüğümüz günümüz yaşamında, insanların tek derdi kendileri için bir güvenli bir bölge oluşturmak ve burada sahte bir keyif ile hayatını sürdürmek olmuş. İçecek su bulamadığı için hayatını kaybeden çocuklar varken bol miktarda para ödenerek alınmış basit bir kahveden bir yudum daha almak, ülkesi için kışın zalim soğuğuna ve gecenin ürpertici karanlığına bakmaksızın nöbet tutarken adi bir kurşun sebebiyle şehit düşen askerler varken bir bilgisayar başında sanal varlıklara kurşun sıkmak, birçok insanın hayatı ve ülkelerin refahı için büyük ehemmiyet taşıyan münazaralar ve tartışmalar yapılırken bunları göz ardı edip hangi ünlünün kiminle evlendiğini konuşmak insanların gerçek yaşama ait sandıkları ancak kendi rüyalarının derinliklerine biraz daha çekilmelerine sebep olan inceliksiz unsurlardan başka bir şey değildir. İnsanların bu yolda ilerlemesinin tek nedeni, böylesinin çok daha kolay olması. En dik, en sert kişileri bile kırabilen gerçek hayatın zorluğuyla uğraşmaktansa insanlar sahte bir dünya yaratıp geçici ve önemsiz zevk duygusundan oluşmuş deryalarda yüzmeyi ve git gide daha derine dalmayı tercih

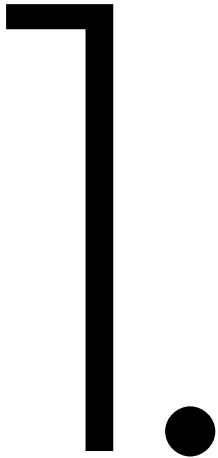
ediyorlar. Bu insanları düşünme yetisinden yoksun boş ve anlamsız nesnelere haline getiriyor. Bu bitmek bilmez rüyada haz arayışı içerisinde umutsuzca koşuşturup duran insanlar hayatlarına bir anlam kazandırma fırsatını ellerinin tersiyle itiyorlar. Kitap okumayan, vizyonu olmayan, düşünemeyen, özgün fikirlere sahip olmayan insanlar yetişiyor. Bunun yerine hayatı basit bir biyolojik süreç olarak gören ve bu süreç içerisinde insanın en mühim amacının zevk, para, mal, mülk elde etmek olduğunu düşünen insanlar ortaya çıkıyor. İşte tam da bu insanlar bir gün geri dönüşü olmayan bir hezimetle uğrayacakları rüyalarda yaşayan kimseler. Sadece para kazanmak için işe giden, hayatın anlamına ve hayattaki amacına kafa yormayan, düşünce kapasitesine konulmuş sınırı zorlamayan kişiler gerçekten yaşadıklarını iddia edemezler. İşte tam da bu yüzden kitaplar insan hayatının belki de en önemli unsurudur. Dünya ve Türk klasiklerini, tarihi, felsefi kitapları okumaya başlayanlar muhayyilelerini zenginleştirir, farklı anlamlar ve farklı emeller aramaya başlar, yüzeysel düşüncelerden ve hayallerden sıyrılıp bambaşka boyutlara ulaşmaya çalışırlar, hayatlarını belli ilkeler ve prensipler çerçevesinde şekillendirmeye başlayıp kendi potansiyellerinin zirvesine ulaşmaya çalışırlar. Bunun yanı sıra, güzelliklerle çevrili rüyalarından uyanıp kederli ve meyas hayatla da tanışmaya başlarlar. Buna karşın, bundan şikayetçi olmayıp sağlam bir karakter oluşturmaya başlarlar ve yalnız yürümeleri gerektiğini anladıkları sonu belirsiz bir yolculuğa çıkarlar. Gerçeklikten kaçıştan ve menfur haz arayışından feragat etmiş bu kimseler, hayatı tam anlamıyla keşfederler. Bu gibi insanlar sayıları günümüzde çok olmasa da vardır ve Don Kişot misali, çevrelerince kabul edilmiş bir rüyadan ibaret olan yaşam tarzını reddedip kendi düşünceleri için mücadele etmektedirler. Belki de bu hiç başarıya ulaşmayacak bir uğraş, belki de kimseyi sığ düşüncelerinden ve anlamsız hayat anlayışından vazgeçiremeyecekler, ancak daha önce belirttiğim gibi bu kimseler prensip ve vizyon sahibi insanlardır. Ne olursa olsun bu dava uğraşmaya değerdir onlar için ve diğer insanlar gibi gözleri kapalı yaşamaktansa bu dava uğruna ölmeyi tercih ederler. Bunu bir analogiyle göstermek gerekirse Matrix filmi harika bir örnek olur. Tıpkı filmin ana karakteri Neo gibi ya mavi hapı alıp rüyamızda kalabilir ya da kırmızı hapı alıp gerçekliğe ulaşabiliriz. Bana kalırsa sahte güzellikler, hazlar ve mutluluklarla çevrili bir rüyadansa acı ve zorluklarla dolu bir gerçeklik katbekat daha iyidir.





Ada Mavi Gönenli /9-B

# Unuttuğumuz Düşler



Gün:

Doğduğumuz günden öldüğümüz güne kadar rüyalarımız her gün bizimle. Buna rağmen varlığını ısrarla ve her gün tekrar tekrar unutuyoruz. Akşam olup uykuya yatınca sırdaşımız koynumuzda. Belki en zayıf anımızda yanımızda olduğundan belki de insan beyin kapasitesi sınırlı olduğundan bilinmez rüyalarımız hep unutulmaya mahkum. Halbuki insan beyni, dünyayı yeniden yaratacak veya yok edecek zekada fakat kendi ürünü hayalleri aklında tutmaktan aciz. Bu çelişki uzun süredir bilim

insanlarının aklını meşgul ediyor, elbette benim de. Fakat ben net bir cevap bulabilen ilk bilim insanı olacağım. Unutkanlığımızın gerçek nedeni belki tıp belki psikiyatri dünyasını sarsacak bir keşif olacak.

Amacım, kimyasal ilaçlar sayesinde insanların rüyalarını hatırlamalarını sağlamak. Farklı ırk, cinsiyet ve sınıfsal özellikleri olan otuz denek, belirlediğim ilaçları kullanacak. Bütün deneklerle benim yıllar süren araştırmalarıma dayanarak üretilen hafıza gücü artırıcı ilaçlar verilecek. Bugün kontratlarını imzalarken hayatımın en önemli imzasını attığımı hissediyorum. Düşünüyorum da bilimsel keşifler ses getirdiğinde kimse deneklerden bahsetmiyor ne tuhaf. Onlar da bilim adamlarının unutulmuş rüyaları olmalı.

5. Gün:

Şimdiye kadar deneklerin düşünce ve davranış yapılarında dikate değer bir değişiklik yok fakat bütün denekler yakın zamanda gördükleri rüyaları hatırlayabilir duruma geldiler. Rüyalar şimdilik kısa ve tatlı. Bilinçaltı, insanların tanıdığı simaları rüyalara yerleştirdiği için denekler rüyalarında sevdikleri yakınlarını ve ailelerini görüyorlar. Hiç bir denek hoşnutsuzluk bildirmedi. Hatta ilacı bu şekilde piyasaya çıkarsam alıcısı çok olur gibi geliyor. Kim yorgun ve kötü biten koca bir günü "garantili tatlı rüyalar" görerek tamamlamak istemez ki?

12. Gün:

İlacın dozajını arttırdık. Yavaş yavaş denekler geçmişte gördükleri kabusları da hatırlamaya başladılar. Tatlı anlar sona erdi,

karabasan zamanı.. Karabasanları hatırlayan denekler diğerlerinden daha kaygılı ve davranışları biraz daha çekingen. Artık benimle göz teması kurmak istemiyorlar. Bana "Abi, gel bir çayımızı iç" diyen kuyumcu bugün koridorda ona doğru geldiğimi görünce eğilip ayakkabılarını bağlama numarası yaptı. Akşamları ilaç vermede daha önce yaşamadığımız bir isteksizlik var. Sanki en mahrem sırlarını ben de görüyormuşum, onlara ortak olmuşum gibi tuhaf, olumsuz ve sözsüz iletişim oluştu aramızda.

20. Gün:

Artık denekler doğdukları andan itibaren bilinçaltına kaydettikleri tüm rüyaları hatırlayabiliyorlar. Çocuklukta görülen saçma, şirin rüyalarından başlayıp kalabalıkta kaybolma, toplum içinde çıplak kalma, işsiz kalma, kaza geçirme, nefret ettiklerini öldürme hatta müthiş gerçekçi bir düşme hissi verip yataktan sıçrayarak uyandıran rüyalar herkesin ortak konuşma konusu oldu. İlacın başarılı sonuç vermeye başladığını hissediyorum fakat denekleri konuşturmak çok zorlaştı. Çoğu kontratını feshedip hatta aldığı parayı bile geri verip rüyasız günlerine geri dönmeyi dilemekte. Bana bakışları nefret dolu. Yanımda hastabakıcı kılığında korumalar var artık. Kendi beyinlerinin ürettiği hayalleri hatırlamak neden bu kadar tiksinti ve korku uyandırıcı, anlam verebilmek zor. Kolunu kazada kaybetmiş birine kaybettiği organını geri versek gene bu kadar az müteşekkir mi olur insanlar? Ben de onlara kaybettiklerini, bilinçlerini verdim. Toplam bilinç başka bir organdan daha mı az değerli? Oysa aldığım tek karşılık derin bir nankörlük.


23. Gün

İsyan sonrasını anlatmak çok güç. Arbede, kaos, çılgınlık, yere atılan ilaçlar, kırılan bardaklar. Korumaların beni saklamaya çalışması... Uyumamak ve düş görmemek için günlerdir direnen insanların halka halka olmuş, morarmış gözaltıları... Ya o bakışlarındaki insanlık dışı bulanıklık, vahşet arzusu... Deneyimin başarısızlıkla sonuçlandığını tahmin etmeniz artık güç değil. Fakat hayır, bu benim başarısızlığım değil. İnsan doğasında bir hata var. "Ah çocukluk düşlerim, tatlı hayallerim, keşke kavuşabilsem size, mutluluk işte o zamanlarda" deyip arzuladığınız şeyler meğer koca bir riyakarlıkmış. İşte verdim size tüm benliğinizi, açıkça. Korktuğunuz, saldırdığınız ben değilim. Kendiniz. Bugün beni püskürtmüş olabilirsiniz ama korkun. Gelecek günlerden korkun. Düşleriniz er ya da geç sizin peşinize düşmenin bir yolunu bulacak, karşınıza çıkacak.



 Hande Genç



 Ece Polat





Aslı Karabulut /9-E

# Çünkü Rüyalarda...

**G**ünün ilk ışıklarına direniyorum çaresizce, dün gecedен kapamışım perdeleri sımsıkı. Kimilerine umudu, mutluluğu getirecek bu yeni gün, beni yalnızca ve yalnızca rüyalarımın koparmasıyla kalacak. Bu direnişim bir küskünlük ifadesi değil aslında, kırgınlık ifadesi hiç değil. Hayatın bitmek tükenmek bilmez, kahpe oyunlarında bana uygun görülen role duyduğum memnuniyetsizlik. Bu bir nevi isteksizlik. Yersiz ihanetlerin yüreğime birer birer işlemesine göz yummak istemiyorum mesela. Acımasız haksızlıkların beni alaşağı etmesini istemiyorum. Kokusu sinmişti rüyalarımın dün gece, pervasızdım. Kusursuz yüzünü seyreyledim, huzurlu soluklarının sesinde kayboldum dün gece. Onu gülümseten sözler benimdi. Geçmişimi yaşadım istediğim gibi. İmkansız yaşadığı rüyalarım bana dün gece.

Bir önceki gün iş çıkışı, yine bulutların yağmur yüklü kızgın bakışları insanların üzerinde, soğuk içime işliyor, ben kaçıyorum. Her gün, kaçışımın en hararetli bu vakitlerinde bambaşka şairlerin bambaşka soruları yankılanır kafamda. Dün Atilla İlhan'ın kaleminin esiriydim: "Yoksa haftalardır 'tecrit'te misiniz?". Kendi yalnızlığımdan yana bir sıkıntım yoktu aslında. Ben sokakların pisliğine bulanmamak uğruna rüyalarımındaki yalnızlığıma sığınmamış mıydım zaten? Tüm bu düşüncelerle boğuştuğum esnada yanımdan beş altı yaşlarında ufak tefek bir kız çocuğu geçti. Upuzun kömür karası saçlarını savura savura yürüyordu. Soğuşun etkisini bir nebze dahi olsa kırabilmek adına ellerimi kabanımın cebine yerleştirdim. İçimde engel olamadığım bir acıma duygusu,

bu kara kızı incelemeye başladım. Gözlerim bu minik yabancıyı süzerken yüreğimde bir sızı baş gösterdi. Ufacık ayakları vardı. Çırılçıplak, üşüyen, ufacık ayaklar... Islanmış bedenine baktım. Hızlı ve çevik hareket ediyordu. Kaçıyordu. Hayatın acımasız yüzüne sırt çevirmiş, emin adımlarla kaçıyordu. Nereye gittiği hakkında en ufak bir fikrim hala yok. Ben o kaçma dürtüsüyle atılan adımlardan tanıdım onu. Ben, benim gibileri hemencecik tanırım. On dakikalık mesafeyi aklımdan çıkmayan hummalı düşüncelerim eşliğinde keyifsiz keyifsiz yürüdüm. Adımlarım yavaşlamadı, aksine çok daha hızlı uzaklaşmaya çalıştım nankör sokaklardan. Kaçtım. Evime girdiğimde çaydanlığı ocağa koydum ilk iş, sonrasında kalınca giysilerimi üstüme geçirdim. Uyuşmuş ruhumu sürükledi bedenim, televizyonu açıp koltuğa uzandım. Öylesine bir kanalda durdum, ekranda yüreği yanan bir baba. Oğlu şehit düşmüş. Bayrağa sarılmış tabuta son kez dokunuyor titreyen ellerle, son kez okşuyor yavrusunu. Evlat acısı gözleri yaşlı adamın belini büküyor ve hayat, onu derdiyle baş başa bırakıyor. Kapı çaldı sonrasında. Abbad Efendi kırık dökük Türkçesiyle çöpü sordu. Teşekkür edip kendi yalnızlığıma döndüm. Dışarıdaki daha nice Abbad Efendileri düşündüm. Öğretmenmiş Abbad Efendi Suriye'de, şimdilerdeyse herkesin yüzünü ekşittiği mültecilerden biri. Annesiyle eşi sağ çıkamamış o cehennemden. Alevler arasında yiten yuvasında bırakmış ruhunu. Boynu bükük, gönlünden yaralı Türkiye'ye göçmüş. Biliyorum ki o da yorgun. Eminim, o da kaçıyor hayattan. Bitkinliğime daha fazla karşı koyamayıp televizyonu kapatarak yatağıma yol aldığımı hatırlıyorum. Yatağımanın sıcaklığını değil, rüyalarımın sıcaklığını arzuluyordum. Sımsıkı kapadım perdeleri. Kendimi gecenin huzurlu kollarına bıraktım.

Dün gece ufacık ayaklarıyla hayata atılmış o kız üşümüyordu.



 Hande Genç

Ayşe, Zeynep veya Fatma, adı her ne ise onun rüyası soğuk değildi. O kara kızın rüyasında hayat ona bir çift pabucu çok görmemişti. Rüyalarda minik bedenler üşümez çünkü, küçük kalpler kırılmaz. Çünkü rüyalar çocukların gözyaşlarının sebebi değildir. Dün gece ekrandaki gözü yaşlı baba huzurluydu. Kara toprak oğlunu ondan çalmamıştı. Özlem yoktu rüyasında, ebedi ayrılıklar yoktu, ölüm yoktu. Çünkü rüyalar babalardan oğlunu almaz. Rüyalarda terör yoktur, gencecik şehitler, vatan sağ olsunlar yoktur. Dün gece Abbad Efendi memleketindeydi. Hanımı sağlıklıydı, annesi hayattaydı. Abbad Efendi rüyasında herhangi bir mülteci değil vatandaştı. Çünkü rüyalarda haksızlıklara yer yoktur. Masumlar zulüm görmez, sefalet çekmez. Rüyalarda savaş yoktur, bombalar yoktur, zorunlu terk edişler yoktur. Ben dün gece aşkıttım, mutluydum. Ben dün gece sevdim, sevildim. Rüyamda o vardı. Korkmuyordum, cesurdum. Çünkü rüyalarda ihanetlere yer yoktur. Nankörler barınamaz rüyalarda. Rüyalarda baş kahraman mutludur. Kimse kaçmaz, herkes adalet inancına sahiptir ki savaşır. Galip her zaman iyilerdir, güç kötülerin oyunlarına alet edilmez.

Şimdi saat tahminen altı, altı buçuk arası. Gözlerimi iyice yumuyorum. Şimdi yatağında dönüp duran; hayatın din, dil, ırk gözetmeksizin yorduğu büyük küçük her beden son çabalarını gösteriyor. Rüyalarının elini daha da sıkı kavriyor. Son defa yalvarıyor, herkesin dilinde bir gitme nidası. Kimilerine gülümseyen güneş, kimilerini üzüyor. Yeni bir kaçışın başladığını hissediyorum. Yaklaşık beş altı dakikam var. Az sonra, ne huzurum kalacak, ne mutluluğum. Gerçeklerin beni yıkıp geçmesine bir kez daha müsaade edeceğim. Elbette ki hayat ; devam edebileyim diye yine umut kırıntıları atacak önüme, şanslıysam belki biraz da sevinç. Ama ben ve benim gibiler bıkmadan usanmadan kaçacak yeni günden, günün getirdiklerinden. Akşam olacak, kaçışlar yavaş yavaş sonlanacak. Rüyalarımıza kavuşacağız. Kimileri ısınacak, kimilerinin özlemi dinecek, kimileri geçmişi yeniden yaşayacak. Çünkü rüyalar böyledir, imkansızdır, imkansızı yaşatır. Ve alarm çalıyor. Bu sabahki konuğum Sezen Aksu efsunlu sesiyle fısıldıyor kulağıma: "Hadi Gülümse." Yüzümde yarım kalmış hayallerimden bozma acı bir gülümseme, gözlerimi kaçınılmaz döngü için yeniden açıyorum.



 Efe Oral



Begüm Naz Berk / Hazırlık J

# Kaçış

**K**aranlık ve kalbim delicesine çarpıyor; sanki boğuluyorum, nefes alışım sıklaşıyor... Sesler duyuyorum, ayak sesleri yaklaşıyor ve birkaç kişi beni arıyor. Evet, adımlı söylediklerini duyuyorum. Adamlar başka bir dil konuşuyor, benim bilmediğim bir dil, kaba ve sert bir dil bu; arada adım geçiyor, tek anladığım sözcük “Begüm”. Yatağın altında saklanıyorum sanki; çok dar bir yer, kıpırdamak imkansız. Ayak sesleri yaklaşıyor ve işte odadalar, geldiler! Kirli, pis botları görüyorum, çamurlu, yıpranmış botlar... İyice büzülüyorum olduğum yerde, nefesimi tutuyorum ve dua ediyorum: Ne olur beni bulamaları! Adamlar yüksek sesle konuşarak merdivenlerden çıkıyorlar, derin bir nefes alıyorum. Birden yanımda birkaç çift göz daha beliriyor. Yaşasın! En yakın arkadaşlarım da benimle beraberler, buradalar! Ne güzel, yalnız değilmişim demek! Burada saklandığım yatağın altında, Nihan, Selen ve Elif var. “Kızlar, iyisiniz, geldiniz” diyorum ve yakın dostluğumuzun sınırsız güven hissi kaplıyor içimi.

“Siz nasıl geldiniz buraya?” diye sorunca Nihan, “Hissettik senin zorda olduğunu ve hemen geldik” diyor. “Buradan çıkmalıyız kızlar” diyorum. Her zaman en yaratıcı ve çözüm odaklı olan Elif “Önce iyi bir plan yapalım.” diyor. Ama burada kısıp kaldık diye düşünürken, Selen sihirli birkaç sözcük söylüyor ve bir anda, odanın içinde ayakta duruyoruz. Elif ve Selen adamları oyalayacaklarını söyleyip koşmaya başlıyorlar; sanki ışık hızıyla koşabiliyorlar, duvarların içinden ışık olup geçiyor ve koşmaya devam ediyorlar. Ben şaşkın şaşkın bakarken, Nihan elimden tutup çekiyor ve arka odanın penceresinden bahçeye atlıyoruz. Aman Tanrım, çok fena bir düşme hissi, epeyce boşlukta süzülüyoruz, halbuki sadece bir kat aşağıya inmişiz! En sonunda bahçedeki çimenlerin üzerine düşüyoruz. Çimenler ve toprak o kadar yumuşak ki adeta yumuşacık bir yastık gibi, bizi tekrar havaya zıplatıyor; ikimiz koşmaya başlıyoruz... Adamların anlaşılmaz seslerini duymaya başladık. Evet, geliyorlar!

Neden diyorum bir anda, neden beni yakalamak istiyorlar? Bunu anlamaya çalışırken, üç kötü adam ellerinde garip silahlarla bize yaklaşıyorlar. Birden tam karşıma çıkıyor ve elindeki silahından

ışınlar saçarak “Bu sene okulunu bırakıp bizim okulumuza geçmen gerek! Bırak arkadaşlarını ve hemen bizimle gel” diyor. Arkadaşlarım beni elimden tutup, çekiyorlar birden. Gök gürlüyor, şimşekler çakmaya başlıyor ve gökten bir ip merdiven iniyor, hepimiz tırmanıyoruz! Merdiven bitince harika bir bahçedeyiz. “Kurtulduk” diyorum. Bahçenin sonunda çok güzel bir ev var, burası benim okulum! Kapıda sevgili öğretmenim beni bekliyor: Reyhan Hocam! Çok mutluyum çok!

“Güzel kızım günaydın, uyan artık, harika bir sabah!” diyor derinden bir ses... Gözlerimi açıyorum, annem yanımda! İyi ki sabah oldu!







Eylül Naz Baklacı



Doğukan Eftal Türköz / Hazırlık J

# Sevginin Doğası

**K**aranlık, karanlık, kapkaranlık... Karanlığın içinde bir çehre, ardından o tiz ses. Ellerimin buz kestiğini, vücudumdaki kanın donduğunu hissedebiliyordum. Bir şangırdama daha... Yüz benden uzaklaşıyordu. Onu yakalamaya çalıştım.

Olamaz, yine uyuyakalmıştım. Bütün dosyalar yerlere saçılmış, içlerindeki kağıtlar rüzgarın etkisiyle darmadağın olmuştu. Odaya giren birinin benim hakkında ne düşüneceğini hayal ederken dışarıdaki ağacı fark ettim. Bir mavi çamdı. İğne yapraklı bu bitkinin, dikkatle bakınca çiçeklerini fark ettim. Bu çiçekler pul halinde olduğu için zor gözüküyorlardı. Bitkinin hemen altında ise bu pul çiçekleri yakalamaya çalışan bir kedi vardı. Bu iş arkadaşım Doğa'nın kedisiydi. Pamuk beyazı tüyleriyle asil bir prensesi andırıyordu adeta. Ben, doğanın ve canlıların ne harika bir uyuma sahip olduğunu düşünürken kapıda iş kıyafetiyle bana bir damadı andıran çatık kaşlı müdürümüz Onat Bey belirdi:

- Ege, hala raporlar bitmedi mi, diyordu ki odanın halini fark etti. "Ege, aklından ne geçiriyorsun gerçekten bilmiyorum ancak eğer böyle dağınık olmaya devam edersen verdiğim üç kuruşu da geri alırım."

O akşam eve giderken hala bugün ofiste yaşadıklarımı düşünüyordum. Gördüğüm rüyanın ne olduğuna anlam vermeye çalışırken bir anda patronun suratı dimağımda beliriveriyordu. Onat Bey'i hiç sevmiyordum. Zaten tek sevmeyen ben de değildim. Onat Bey, çalışan birçok insanı saçma sebeplerle işten çıkartan biriydi. Bu yüzden birçok meslektaşım daha o onları kovmadan işten ayrılıyorlardı.

Eve vardığım gibi yatağıma uzandım ve küçük ayıma sarıldım. Bu kızımдан bana kalan son hediye idi. Eşim Zeynep ise çocuğumuz aramızdan ayrıldığı için hayata küsmememiz gerektiğini, bir başka çocuğa daha sahip olabileceğimize söylediğinde ben ona çok sinirlenip bağırışmışım ve bunun üzerine 12 yıl önce bu ilişkinin yürümeyeceğine karar verip beni yalnız başıma bırakmıştı. Bazen keşke bir ağaç olsaydım demekten kendimi alamıyorum.

Mutfaktan gelen bir sesle düşüncelerim bölündü. Birisi tencereleri birbirlerine vuruyordu. Bir an yatağımda saklanmak ve sesin kaynağına gitmek arasında kalsam da merakım korkuma baskın geldi. Karanlıkta aşağıya inerken kapının açık olduğunu fark ettim. Birden kapıyı açık unuttuğumu hatırladım. İçeri giren her kimse içeriye açık kapıdan girmişti. Ben ses yaklaştıkça beynim sese karşı daha fazla zafiyet göstermeye başladı. Gitgide daha kötü bir hal alıyordum. Biraz daha beklersem bayılacaktım. Bir anda kapıya açtım ve ne göreyim! Beş yıldır çok iyi bir dostum olan bu sene çektiği ekonomik sıkıntılardan dolayı komşu-



 Hande Genç

lar tarafından delirdiği düşünülen Umut! Hemen yanına gidip onu kollarından yakaladım ve sabit durmaya zorladım. Suratına baktığımda ise içim burkuldu. Benim beş yıllık dostum olan Umut, kendi suratının derinliklerinde bir iz olarak kalmıştı sadece.

Hastaneye vardktan yarım saat sonra iki polis gelip Umut'u tutuklamaları gerektiğini çünkü yasadışı işlere karıştığını söylediler. Umutla ancak 12 saat sonra konuşabileceğimi öğrenince ben de işten izin alıp eve gitmeye karar verdim. Patronumu aradığımda ise zaten çok öfkeliydim, bir de patronum izin vermediğini söyleyince sinirden patlayıverdim ve açtım ağzımı yumdum gözümü.

Eve vardığımda ayaklarıma kara sular inmişti ama yine de mutluydum. Bugün sağlığımın kıymetini anlamıştım. İlk işim buz gibi bir duş almak oldu. Artık kendime geldiğime göre bir iş aramaya başlayabilirdim. Bu konuda çok endişem yoktu çünkü zaten yıllarca mürekkep yalamış, dersliklerde dirsek çürütmüş, alnının aklıyla başarılı olmuş bir insandım. Hemen birçok yere iş başvurusunda bulundum. Ardından ise kanepeye uzandım ve düşünmeye başladım. Neden her şey bir anda başıma gelmişti? İnsanın böyle zor anlarında yanında ona hep arka çıkacak, doğru yapsa da yanlış yapsa da onunla konuşup ona yardım edecek biri olması gerekmez miydi? Önce, Zeynep'e sinirlensem de sonra Zeynep'in haklı olduğu kanaatine vardım. Zeynep'ten özür dilemeliydim, o bana hayatın güzel yanlarını göstermeye çalışırken ben ise diğer yanlarında sıkışıp kalmıştım.

Üzerimi değiştirip hemen yola koyuldum. Yolda çevremdeki çiçekleri seyrediyordum. Beybeyaz papatyalar, kıpkırmızı güller, yüreğimde derin bir acı uyandıran kasımpatılar...

Zeynep'in evine vardığımda o dışarıda çimenleri suluyordu. O da benim gibi derununda doğa sevgisini barındırır tabiata şefkatle yaklaşırdı. Beni görünce olduğu yerde kalakaldı. Ben sakince arabadan aşağı indim ve ona aldığım hediyeyi arabanın bagajından çıkardım. Bir anda bana doğru koşmaya başladı. Bense kımıldamadan yerimde dururken o yüzü derin derin inceledim. Pespembe yanakların ve kahverengi gözlerinin içindeki mutluluğu fark ettim. İşte o sırada benden dünden beri kaçmakta olan çehreyi buldum. Bu mutluluğun çehresiydi.

Zeynep'le barıştıktan ve eve döndükten 1 saat sonra sekreterim Şevval'den telefon geldi. Polisler bana kendi telefonumdan ulaşamadıkları için Şevval'i arayıp Umut'u ziyarete gidebileceğimi haber vermek istemişler. Mutluluktan telefonumu arabada unutmuştum. Zeynep'e hemen arabaya binmesini ve bir yere gideceğimizi, yolda neler olduğunu ona anlatacağımızı söyledim.

Vardığımızda beni yine aynı iki polis karşıladı ve bizi bir hastaneye götürdüler. Hastanede Umut'u görünce o kadar mutlu oldum ki... Yüzü eski haline bürünmüştü ve kıvrıkcık saçlarıyla kahverengi gözleri bana gülümsüyordu. Gerçek mutluluğun içimizde var olduğunu o zaman anladım.



Ege Bora Oral / 10-F

# Yağmurlu Rüyalar

**P**azarı pazartesiye bağlayan geceydi. Ertesi gün herkesin erken uyanacağı ve haftanın yoğun maratonunda kaybolacağı vakitten önceki geceydi. Güneşin doğmasına daha üç saat vardı lakin hava aydınlıktı. Bütün canlıların en derin uyku evresinde tatlı rüyalar gördükleri sırada oluşan sessizliği yağmur ve şimşek sesleri bozuyordu. Dışarıdaki bu gürültülere rağmen rüyalar devam ediyordu.

\*\*\*

Hayallerimin gerçekleştiği bir yerdeydim. Yaşadıklarım gerçek gibiydi. İnsanlar bana normalde söyledikleri kelimeyle bağırıyor, aksine daha hoş bir kelimeyle sesleniyorlardı. İşin en güzel yanı sadece tek bir insan vardı ve sadece benimle ilgileniyordu.

İpek gibi yumuşak ve sıcak olan bir yerde uyuyordum. Etraf aydınlıktı. Sanki birden fazla güneş vardı. Yemeklerde et yiyordum, hem de gerçek et. Artık artıklar için çöpleri karıştırmıyor, önüme gelene yemek için miyavlamıyordum. Kahvaltıdan sonra bana özel tahsis edilmiş olan tuvaleti kullanıp geziniyordum. Arada dışarı çıkıp eski dost ve düşmanlara rastlıyordum. Normalde ağzımı yüzümü tırmalayanlar, aslan gibi olan kükrememden korkuyor ve bana hürmet ediyorlardı. Gençler önüme eğilip bana "Boncuk Baba" diyorlardı. Yıllardır beni fark etmemiş olan Pamuk artık eşimdi. Her şey istediğim gibiydi, ta ki şimşegin sesiyle uyanana kadar. Park edeli saatler olmuş bir arabanın altında patilerim çamurlu bir halde başka bir soğuk ve açlık dolu güne merhaba demiştim.

\*\*\*

Okula doğru gidiyordum. Okula girdiğim anda bir şeylerin normal olmadığını anlamıştım. Herkes bana bakıp bakıp gülüyordu. Kendime bakmak için tuvalete gittim ve okula pantolonsuz geldi-

ğimi anladım. Kimseye görünmek istemeyerek kapıdan çıktım. Kapıdan çıktığım an kendimi bir basket maçının ortasında giyinmiş halde buldum. Oyunun en çok sayı yapan oyuncusuydum. Taraftarlar beni tezahürlara boğuyordu. Maçtan sonraki kutlamada daha önce hiç eğlenmediğim kadar eğlenmişim. Evde ise istediğim her şey vardı ve hepsini yapmak için yeterli zamana sahiptim. Ertesi sabah yine okuldaydım. O gün okul sadece hoşuma giden derslerden ibareti sanki. Bütün derslerde her şeyi bilen bir tek ben oluyordum, en yüksek notların sahibi yine ben oluyordum.

Bu pembe hayallerle dolu dünyada keyif içinde yüzerken, ulaşamayacağımı düşündüğüm bir uzaklıkta dikkatimi tamamen çeken bir kız gördüm. Bu kız benim Kürk Mantolu Madonna'm olmalıydı. Kızı göremesem de, duyamasam da onun bugüne kadar bir kişide hayal ettiğim her şeye sahip olduğuna emindim. O yüzden de onu takip ettim. Onu takip ederken çevremizdeki mekânlar ve zaman değişiyor fakat aramızdaki mesafe hep sabit kalıyordu. En sonunda ise sonu çıkmaz olan ve sonsuz gibi görünen bir merdivenden iniyorduk. O, merdivenin sonunda beni bekliyordu ve ilk kez uzaklaşmamayı tercih etmişti. Ben de ona ulaşmak üzereydim. Tam bir basamak kalmış ve ona ulaşıyordum ki ...

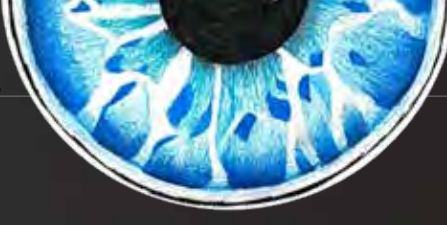
Ondan sonra hatırladığım tek şey, dışarıda yağmur devam ederken alarmımı kapatmak için sıcacık yatağımı terk edişim oldu.

\*\*\*

Yağmur yavaşlamış olsa da hala devam ediyordu. Hava zifiri karanlıktı. Ortalık yavaş yavaş canlanmaya başlamıştı. Etrafta geceyi az da olsa aydınlatan yıldızlar misali farlarıyla dolaşan arabalar ve servisler vardı. Saat yediye yaklaşıyordu. Sokaktaki evlerden birinin kapısı açılıp kapandı. Yağmura aldırmayan çocuk, servisini kaçırmamak için var gücüyle koşuyordu. Arabaların yanından koşarken arabanın altında uykusuna yeni dönmüş olan kediyi tekrar uyandırdığını fark etmemişti.







Cem Çaldağ / Hazırlık F

# Rüya

“Uşim, Uşim! Bugün büyük gün. Haydi kalk, kalk, kalk!”

Bu sevecen ama mütemadiyen devam eden ses Şükrü Bey'in kardeşi Saadet Hanımındı. Saadet Hanım ellilerine merdiven dayamış, kocasını savaşta kaybetmesi üzerine kardeşinin himayesine girmiş çok bilmiş ama bir o kadar da tatlı bir kadındı.

Bu sesi duyan Şükrü Bey, ivedilikle yatağından fırladı. Kan ter içindeydi. Hemen yüzünü gözünü yıkayıp kahvaltı masasına oturdu.

Bugün seçim günüydü. Şükrü Bey milletvekili adaylarındandı. Gözlerinden okunan telaş masadaki kimseye ağız açtırmıyordu.

Konuşmadan geçen dakikalar sonunda Saadet Hanım sessizliği bozdu:

“Uşim, dün akşam rüyamda seni çok bahtiyar edecek bir vaka gördüm.” dedi. Şükrü Bey'in tam da ihtiyacı olan şey buydu. Hemen:

“Ne gördün Saadet kardeşim?” dedi.

“Kocaman bir kamyon, içi un çuvallarıyla dolu. Hepsinin üstünde de ‘M’ harfi.”

“Aaa, ne hoş kardeşim. Uzun zamandır ilk defa mesut olacağınız desene.”

Saadet Hanım biraz duraksadıktan sonra:

“Tabii, Uşim, çok mesut olacağız” dedi.

Kahvaltıdan sonra Şükrü Bey traşını olup kendine en yakışan, ya da kendinin öyle düşündüğü, takım elbisesini giyip apar topar evden çıktı.

Seçimler Trabzon Subaşı İlköğretim Okulu'nda olacaktı. Kısa sürede oraya ulaştı. Fakat insanların suratındaki bakışlar onu şaşırttı. Nasıl oluyor da diğer insanlarda onda olan heyecanın onda biri bile olmuyordu? Bu şaşkınlığı atlattıktan sonra oyunu kullandı ve beklemeye başladı.

Saat beş gibi tüm sandıklar kapandı. Oy sayımlarına başlandı. Sanki gelen her sandık sonucuyla Şükrü Bey kendinden bir parça kaybediyor gibi küçülüyor, kabuğuna çekiliyordu.

Gece on iki surlarında Şükrü Bey eve geldi.

“Saadet!” diye kükredi. Fakat kimse geri cevap vermedi. Evde tek duyulan kahkaha sesleriydi. Şükrü Bey salona gelince bu kahkaha atanın Saadet Hanım olduğunu anladı. Zaten seçimi kaybetmişti, bir de Saadet Hanım'ın gülmesi daha da sinirlendirmişti Şükrü Bey'i. Bunun ardından Şükrü Bey avazı çıktığı kadar bağırarak:

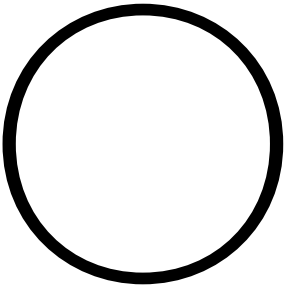
“Ne gülüyorsun be kadın! Hani seçimi kazanacaktım?” dedi. Saadet Hanım hiç oralı olmadan ve kahkalarını devam ettirerek:

“Uşim, çuvallar boş idi!” dedi.



Elif Erzincan / 9-F

# Rüyalarla Güneşi Getiren Adam



gece, onlarca insan ağlıyordu uykuya dalmadan önce. Dünya zaten dertlerin asla insanların peşini bırakmadığı bir yerd. Bense köşemde bekliyordum. Uykuya daldıklarında, gözyaşlarını silcektim onların. Ve örtecektim usulca üstlerini. İnsanların en azından uyurken güzellikleri görmeye hakkı vardı.

En önce, bir genç kız uykuya daldı. Kalbi kırık ve gururu incinmişti. Baş ucunda sinirle yere atıldığı için yer yer çatlamış bir el aynası vardı. O gün uykuya dalmadan önce saatlerce aynanın karşısında şekilsiz kaşlarına, ince dudaklarına ve geniş alınına bakıp çaresizce ağlamıştı. Bu yaşına kadar asla önem vermediği bu “çirkin”likleri yüzünden hayatta hep kaybedeceğini sanıyordu çünkü. Uyurken, genç bir adama ait olduğunu tahmin ettiğim bir isim vardı dudaklarında. O gün, “Yeterince güzel değilsin.” diye geri çevrilmiş olmaktan dolayı kendi güzelliğini sorguluyordu. Rüyasına dokunurken, onu nasıl rahatlatabileceğimden emin değildim.

Düşünde kız, önce babasıyla karşılaştı. Tıpkı, aynaya bakmak gibiydi kız için babasını görmek. Birbirlerini görünce ikisi de şaşkınlıkla, birbirinin tıpatıp aynısı olan kaşlarını kaldırdılar. Sonra da birbirlerine bakıp gülüştüler. Kız da babası gibi, asimetric fakat parlak bir gülümsemeye sahipti. Büyük ön dişleri vardı fa-

kat bu tavşan dişler, onu çirkin kılmıyor tam tersine çocuksu bir sevimlilik katıyordu yüzüne. Kızın bir şey demesine izin vermeden, babası konuşmaya başladı: “Bana baktığında, yakışıklı bir adam görmüyorsun biliyorum. Çoğu kız arkadaşının babası gibi uzun kır saçlarım yok, gözlerim her yerimden daha yaşlı, dişlerim tam değil, yaşlandıkça buruşmaya başladı yüzüm ve ellerim uzun yılların getirisi olan nasırlarla kaplandı. Ama bana baktığında kalbinin ısındığını biliyorum. Benimle gurur duyduğunu ve beni arkadaşlarının yakışıklı babalarına değişmeyeceğini de. Fakat kızım, bazen seni, bana suçlayan bakışlarla bakarken yakalıyo-



Hande Genç





Eda Göleli

rum. Ben farklı olsaydım, kendinin de farklı olacağını düşünüyorsun. Ama sen zaten farklısın ve benim için dünyanın en güzel kızıydın.” Babası konuşmasını bitirirken, kızın uykusunda düzenli ve huzurlu bir şekilde nefes almaya başladığını gördüm. Burada işim bitmişti.

Sonra, bir adam uyuya kaldı üşüyerek. Her zaman yanına kıvrıldığı parkın çevresi, bu gece çok kalabalıktı. Adamsa, çok hayşiyetliydi. İnsanların acıyan gözlerle bakmalarını asla kendine yediremeyeceğini bildiği için, koruluğun girişinde bir bankta bulunmuştu kendini. Üzerindeki hırka, yaklaşmakta olan kışın iliklerine işlemesine engel olamayacaktı, bunu biliyordu adam. Bugün gene, yüzünde sahte bir tebessümle gitmişti belediye binasına. Çaycılıktan çöpçülüğe, temizlik görevlisinden teslimat görevlisine her iş için tek tek başvuru yapıyordu. Mülayim bir adamdı fakat hor gören gözler karşısında ara ara aksileştiği de oluyordu. Bugün gene eli boş dönmüştü iş görüşmelerinden ve uykunun kollarına bırakmak istiyordu kendisini. Bir de şu soğuk hava engel olmasaydı...

Bense, ona biraz umut vermeliydim. Kapıların suratına kapandığı, sorgulayan bakışların üzerinde dolaştığı bu ısıran, soğuk gecede en çok ihtiyaç duyduğu şey umuttu. Gözlerini kapadığında, oğlunu görmesini sağladım. Bulutların üstünden koskocaman gülümsüyordu çocuğu. Tıpkı öldüğü zamandaki gibi tam 15 yaşında kalmıştı. Baba, diye seslendi oğlu. Seni çok özledim. Sen de beni

özledin, değil mi? Ben sana inanıyorum. Sen en aslan babasıydın!

Hayatın ondan aldığı en kıymetli şeye tekrar kavuşmuşçasına gülümsedi adam uykusunda. Acısı biraz daha dinmişti sanki, biraz daha güçlüydü önceye göre. Yarının onun için biraz daha iyi bir gün olacağından emin, adamın yanından da ayrıldım.

Yeryüzündeki insanlar, birer birer uykuya dalıyorlardı. Sıradaki durağım, pis bir kenar mahalledeki temiz yüzlü çocuğun yanındı. Titriyordu yavrucak, annesinden yediği dayağın etkisinden kurtulamamıştı. Gözlerini öyle sıkı yummuştu ki, sanki açsa annesinin yüzüne bir bir indirdiği tokatlar gözünün önünde patlayacakmışçasına korkuyordu gözlerini açmaktan. Küçük bedenini yorgun düşmüştü, uykusunun derinleşmesine yardım ettim. Rüyasında o gitmeyi çok istediği ama annesinin hiç izin vermediği parka gitti. Bir sürü arkadaşı vardı, hep olmasını istediği gibi. Gecenin bir yarısı, koskoca kaldırımların buz kesmiş taşlarının soğuktan küçük bedenini korumak için kollarıyla vücudunu sarıp sarmalamıştı. Vücudu kaskatı kesilmişse bile, yüzünde sıcak bir gülümseme vardı.

O gece uğrayacağım nice durak, nice mutsuz, dertli insan vardı. Her birinin yanından, kendimi biraz daha hafiflemiş hissederek ayrılıyordum. İnsan, ne olursa olsun umuduna sahip çıkmasını bilmeli. Sonuçta her doğan güneş, yeni başlayan bir günün habercisidir. İnsanlara tüm gece, o güneşi ben rüyalarında getiriyorum.



Fethi Can Yaşar / 9-F

# Ayür

“Nerdeyim ben, kim var orda?” dedi Kerem. Etrafın dağınıklığından hemen kendi odasında olduğunu anladı. Onu tek rahatsız eden şey kapıdan gelen rahatsız edici sestir. Hızlıca yatağına girdi ve yorganı üzerine çekti. Ahşaptan gelen gıcırdama seslerinden eve birinin girdiğini anladı. Korkudan titremeye ve terlemeye başladı. Dışarıya göz ucuyla bakmaya çalışırken... “Bum!” diye bir gürültü koşturdu ve odanın zemini yarıldı. Ucu gözükmeyen bir karanlık çukur oluştu. Çukur tam Kerem’in yatağına altına oluşmuştu. Kerem hızla aşağı doğru düşmeye... “Kerem, oğlum uyan artık. Geç kalacaksın okula.”

\*\*\*

“Aman Tanrım! Cennetteyim sanki, ne güzel yer burası.” dedi Kerem. Mor sümbül tarlasındaydı. Ellerini teker teker her birine değdirerek koşmaya başladı. Kahkahalar atıyor bir yandan da sümbüllerin etrafa saçtığı mis gibi kokuyu içine çekiyordu. Tarlayı gören bir tepeye tırmandı. Bulduğu ilk ağacın altına çömeldi. Daha önce hiç görmediği bu eşsiz manzarayı izlemeye koyuldu. Bir göz açıp kapama süresinde her şey değişti, sağanak yağmur yağmaya başladı. Kerem, ne yapacağını şaşırıyor çünkü tarla ve eşsiz manzara yok olmuş geriye sadece ağacın dallarından kafasına damlayan yağmur damlaları kalmıştı. Şıp şıp... “Oğlum Kerem, yine mi pencere açık yattın. Bu sefer üşütürsen fena olur. Fırla yataktan geç kalıyorsun!”

\*\*\*

“Su istiyorum, lütfen su verin !” diye haykırdı Kerem. Ellerini sıcaktan kavrulan kumun üstünde gezdirdi. Çevresine bakınca çölde olduğunu anladı. Kumun sıcaklığı elini ve ayaklarını yakmıştı ancak o bunun hissettiği acıya katlanırcasına yürümeye devam etti. “Görüyorum, orada bir göl var!” diyerek koşmaya başladı. Tam göle gelmişti ki bir şahin kaptı onu götürdü uzaklara, hem de çok uzaklara. Bu sefer de soğuktan donuyordu. Her yer kar ve buzdu. Şahin onu bir dağın eteğine bırakıp gitti. Kerem etrafına baktı. Bir de ne görsün, kaydırak! Hemen kaydırığa koştu ve kaydırdıktan aşağı kaydı. Dağın tümünü kayarak indi ve bir gölün içine düştü. Şap... “Kerem, oğlum bana başka seçenek bırakmadın. Su döktük üstüne ama hala uyuyorsun. Uyan artık kahvaltı hazır.”

\*\*\*

Farklı gözükken hikayeler... Onların ortak yönleri kişiler haricinde nerede olduklarıdır. Şaşırmanız değil mi? Bunda şaşırarak bir şey yok. Bunların hepsi 16 yaşında her sabah altı buçukta kalkan bir lise öğrencisinin, Kerem’in, zihninde geçiyor. Şimdi ne demek istediğimi anlamış gibisiniz. Her gece sizin de gördüğünüz o fantastik kurgular... Size saçma gözükse de hepsi sizin hayatınızın bir parçası çünkü o eşsiz kurgular size özel, bir nevi kişisel telefon gibi. İçinde herkese özel fotoğraflar vardır ya onu demek istedim. İşte bundandır özel olması rüyaların. Vuuu...



 Hande Genç



 Eylül Naz Baklacı



 Hande Genç



Gülce Tanış / 9-E

# Simülasyon

“**H** iç gerçek olduğunu sandığın bir rüya gördün mü? Ya o uykudan hiç uyanmasaydın rüya olduğunu nasıl anlayacaktın?” İşte ben, tam da bunun tersini soruyorum. Hiç rüya olduğunu sandığın bir gerçeğin içinde buldun mu kendini? Bu sorunun cevabı yine Matrix filminde yatıyor. Yediği bifteğin var olmadığını iddia eden Morpheus, ağzına attığı et parçasının sulu ve lezzetli olduğunu söyleyenin aslında, “Matrix” in ta kendisi olduğunu vurguluyor. Gerçeği bir rüya yapan güç Matrix adında sanal bir gerçeklik mi? Açıkçası ben de bilmiyorum. Fakat gerçeğin beş duyumuz aracılığı ile bize gelen bilgilerden ibaret olduğunu biliyorum. Bunu kanıtlamak için yanımdaki bir mandalinaya uzanıyor elim. Kabuğunun yumuşaklığını ve üzerindeki pürüzlerinin kavislerini hissediyorum önce. Ya da hissettiğimi düşünüyorum. Burnuma beni ferahlatan, taze ve rahatlatıcı kokular geliyor. Ya da ben geldiğini düşünüyorum. Bu kısır döngü ve yanılma duygusu yine beni tek bir düşünceye itiyor. O da Matrix’teki temel ideolojiyi koşulsuzca kabul etmek... İçinde bulunduğum rüya, aslında bir simülasyondan ibaret diyorum kendi kendime. İşte o an gözüme her şey daha bir gerçekten çarpılmış, daha bir sahte geliyor. İnsanlar mesela... Anlıyorum ki sadece maddeden ibaretler. Konuşmaları çınlıyor kulaklarımda. Sonra bir anda içi boş kara sözcüklere dönüşüyor konuşmalar. Kafamı biraz sola çeviriyorum. Suyu görüyorum. Su diyorum, “renk” adını verdiğimiz bir tanımının kırılmasından ibaret. Sonra acaba diyorum kendi kendime. Acaba, ne zaman bitecek bu rüya? Ne zaman fark edeceğiz acaba yaşarken uyuduğumuzu? Ya da daha da tüyler ürpertici olanı, uyutulduğumuzu?





Halil Güngör  
Din Kültürü ve Ahlak Bilgisi Öğretmeni

# Gece Yarısı Notları

**N**erede olduğunu anlamaya çalışan boş gözlerle baktı etrafına. Tanıdık, bildik bir şeyler aradı. Karanlıkta güç bela seçebildi duvardaki tabloyu, perdeyi, gardırobu... Gözleri biraz alışınca, karanlığı daha iyi görebiliyordu. Yanı başındaki komodini, gece lambasını, hatta yerdeki halıyı ve üzerindeki deseni bile artık seçebiliyordu. Tüm bunlar gözlerinin karanlığa alışmasından mıydı yoksa oda gitgide aydınlanıyor muydu? Şimdi oda içindeki her şeyiyle daha tanıdıktı. Etrafına bakındı, burası, burası benim yatak odam, diyebildi sadece.

Anlaşılan yine aynı kabus nedeniyle uyanmıştı. Ne olduğunun ve nereden musallat olduğunu bilemediği bu kabus nedeniyle gecenin bir yarısı aniden uyanı veriyordu bir kaç gündür. Uyanığının bile farkına varamadan, boş gözlerle öylece etrafına bakıyor, ne olduğunu, nerede olduğunu anlamaya çalışıyordu. Nihayet vücudunu saran terin soğukluğu ile kendine geliyor kabustan uyanıldığını fark ediyor ve ciğerlerini dolduran tüm nefesi dışarı verircesine derin bir ohh çekiyordu. Uyanmış ve peşindekilerden kurtulmuş oluyordu. Böylesi durumlarda çokluk, aynı kabusu tekrar görmenin korkusu ile uyumamaya çalışıyor ama bir müddet sonra yorgunluğa ve kabusun gerginliğine dayanamayan gözlerine hakim olamayarak uykuya dalıyordu.

Ne olduklarını kim olduklarını bilmediği hatta neye benzediklerini bile göremediği varlıklar ona bir takım sorular soruyorlar ve cevaplamasını istiyorlardı. Korkudan mı yoksa soruların cevaplarını bilmediğinden midir nedir bir türlü ağzını açıp cevap veremiyordu. O cevap vermeyince görünmeyen bu varlıklar daha

da sinirlenip onu bir kuyuya doğru itiyorlardı. Karşı koymaya çalışıyordu. Onların kendisini kuyuya doğru itmesine engel olmaya çalışıyordu ama bunu bir türlü beceremiyordu. Adlarını bile bilmediği bu varlıklar çılgık çılgıca ona sorular soruyor, cevap alamayınca da onu kuyuya doğru itiyorlardı.

Onu korkutan şey kuyuya atılmak değildi, kuyunun dipsiz olmasıydı. Bu ne korkunç, bu ne katlanılmaz şeydi. Hiç bir şeye çarpmadan, hiç bir şeye dokunmadan sürekli düşmek. Sonsuz bir boşlukta düşüştesiniz. Eğer kuyunun çarpacak duvarları, çarpılacak bir dibi olsaydı ne iyi olurdu. Bir yerlere çarpabilseydi belki canı acıyacak, bu acıyla da bedenini fark edecek ve var olduğunun hissedecekti. Oysa boşluk öyle miydi ya? Boşluk denilen şey ne lanet bir şeydi öyle! Tüm duyu organları işlevini yitiriyor, insan hiç bir şeyi algılayamıyor, anlayamıyordu. Anlamsızlaşıyordu.

İşte birkaç gecedir, göremediği bu varlıklar onu bu dipsiz kuyuya atıyorlar ve o da bu dipsizlikte süzülürken boğulacakmış gibi oluyor, soluğu kesiliyordu. Tam boğuldum boğuluyorum derken birden uyanıyor ve kendisini yatağının içinde ciğerlerini parçalarcasına nefes almaya çabalarken buluyordu. Uyanıldığını, kabusun bittiğini fark edince de ciğerlerine doldurduğu tüm havayı vererek derin bir ohh çekiyordu.

Bu gece de yine aynı şey olmuş şükür ki uyanmıştı. Kabusa son vermişti. Artık uyumayacaktı. Zaten sabaha şunun şurasında ne kalmıştı ki! Uykusuzluktan yarın tüm gün yorgun olacak, arkadaşlarının alay konusu olacak ve belki de bu durumu patronu tarafından fark edilecek, iyi bir azar işitecekti. Ama olsundu, kabusu ikinci defa görmektense tüm bunları yaşamayı tercih ederdi.

“Hala bulamadın mı?”



Neydi o? Bir ses mi duymuştu? Biri mi konuşmuştu? Yok canım, evde kendisinden başka hiç kimse yoktu ki! Anlaşılan uyanırken sesler duyacak kadar etkisinde kalmıştı kabusun. Kabus o kadar korkunçtu ki etkilenmemek mümkün değildi. Nihayetinde o da bir insandı ve gördüğü kabustan etkilenmişti. Bu durum ona gayet normal geldi. Aslında o bunun normal olmasını diledi.

“Hala bulamadın mı bu basit soruların cevaplarını? Anlaşılan sen yine kuyuya atılmak istiyorsun!”

Hayır, hayır! Kesinlikle o kuyuya atılmak istemiyorum. Lütfen bana bunu yapmayın diye haykırmak geldi içinden. Ama yapamadı. Tekrar denedi, olmadı. Nasıl ya? Ben uyandım ve o lanet kabus bitti, diye düşündü. Peki avazı çıktığı kadar haykırmak isterken neden haykıramıyordu? Neden ağzını açıp tek bir kelime bile söyleyemiyordu? Hayır hayır, bu olamazdı! Kabus devam ediyor olamazdı! Uyanmıştı işte! Bak yatağına dokunabiliyor, yatağının sıcaklığını hissedebiliyordu. Karşı duvarda duran ve son doğum gününde öğrencilerinin hediye ettiği tabloyu tüm ayrıntıları ile görebiliyordu. Bu bir göl manzarası idi. Gölün ve göğün mavisi arasına binbir renk tonunda yüzlerce

ağaç serpiştirilerek oluşturulmuş bir tabiat harikası. Yerdeki halının, duvarların hatta perdelerin bile renklerini gayet olarak seçebiliyordu. Uyumadan önce okuduğu ve yorulunca yatağının hemen yanındaki komodinin üzerine bıraktığı kitabı bile çok iyi görüyordu. Öyle ki alıp eline kitabını kaldığı yerden okumaya devam edebilirdi. Eğer uyuyor olsaydı tüm bunları nasıl görebilirdi. Hayır hayır, o şu an uyanmıştı ve lanet kabus bitmişti.

İçinden bildiği tüm duaları okuyarak Allah’a yalvarıyor, uyanmış olmayı diliyordu. Çünkü gerçekten uyandığına ve kabusun sona erdiğine inanmak istiyordu. Uyanmıştı işte, odadaki her şeyi gayet net olarak görüyordu. Hatta daha önce olmadığı kadar net. Yatağını, yastığını, yorganını, dolabını, halısını hatta tepesinde salınan lambayı bile... Tepemde sallanan lamba mı? diye tekrarladı içinden. Bu cümle vücudunun en ücre köşelerinde bile yankılandıktan sonra tekrar gelivermişti diline. İkinci kez tekrarlamaktan korktu. Asıl korkutan ise cümleyi tekrarlamak değil, fark ettiği şeydi!

Lamba yanmıyordu. Peki nasıl oluyordu da odadaki her şey bu kadar net olarak görülebiliyordu? Perdeler de sıkıca kapalıydı, üstelik gecenin bir yarısıydı.



Eylül Naz Baklacı

# Sonsuz Işık

**K**onuşamazdım. Konuşsam da ne söyleyecektim ki? Tek kelime bilmiyordum. Bağırabiliyordum. Ama yakarışlarımı da onlar anlamazdı. Anlamazdan gelirlerdi. Gözlerimi onlara diktiğimde kafalarını çevirirlerdi. Yırtardım kendimi öfkemden, sessizce beklerlerdi durulmamı. Kanardı ellerim, kıpkırmızı olurdu gözlerim; onlar sadece izlerlerdi. Ben orada doğmuştum, orada büyümüştüm, beni tanıyorlardı. Kızsam da bir süre sonra susacağımı bilirlerdi. Saatler bir solukta geçiyordu, ama ben neyin içindeydim bilmiyordum.

Bir yudum suda bulmuştum kendimi. Bir su birikintisinin üstünde, çıplak. Bedenimi hareket ettirebildiğimi ilk o zaman anlamıştım. Sonra birkaç parça kumaş örttüler üzerime, sardılar belimi ve kalçamı. Sesimi çıkarmadım, hatta örtünmek bana iyi hissettirdi. Bu belki de benim ilk gizimdi, ilk gizlenişimdi.

Titrediğinde bedenim, büyük bir kumaş parçasını örttüler tüm bedenime. Ne üşür, ne ısınır-dım. Ne aç tutarlardı beni ne tok. Ne sağlıklı ne hasta. Ölmemi de istemezlerdi, yaşamamı da.

Bir parça güneş ışığı girdi içeri bir gün. Sol omzumun üzerine düştü, irkildim. Çok parlak, çok güçlüydü, çok sıcaktı. Öyle ki bedenimin o koyu rengini birden açtı. Kaçtım ondan, başka bir köşeye gittim. Korktum, tanı-mıyordum. Zaman geçtikçe güneş ışığı bana yaklaşıyor-du, ben bağırıyordum, ağlı-

yordum. Beni gördükçe gülüyorlardı, ben ağladıkça daha da çok, sanki ben bir şakayı yaşıyormuşum gibi. İçimden bir ses diyordu ki "bu güçlü ışığı da onlar yaptılar, beni korkutmak için." İşte tam o anda, gözlerimi kamaştıran ışık bedenimi birden sarıp sarmaladığımda, sıcacık bir his, yumuşacık bir dokunuş hissettim, ilk defa içimde bir şeyler kıpırdandı. Yıllardır birbirine bağlıymış gibi duran iki kolum göğze yükselecekmiş gibi açıldı. İstemsizce yanaklarımı omuzlarıma yaslıyor, ellerimi ısınan bedenime dokunduruyordum. Yıllardır gördüğüm tek ışık, ana gibi sarmıştı beni ve ben aşık olmuştum. Güneşe, ışığa, onun bedenime yaptığı şeye aşık olmuştum. O ana kadar çektiğim tüm acı, kendimi bulma, anlama çabam kafamdan uçup gitmiş; zihnim lekesiz bir yer oluvermişti. Bir mucizenin içinde uçuyor gibiydim. Ellerime, yüreğime, beynime bağlı olan her şey bir kıvılcım oldu, canlandı sanki. Isındım, bir ateş kadar çok belki ama ısındıkça gülümse-dim, ilk gülümseyişimdi.

Birkaç dakikaya ışığım kesildi, mutluluğumu fark ettiler. Onlar mutlu olmamı istemiyordu. Bense ilk gerçek hırçınlığımı, ilk gerçek kızgınlığımla dövünmeye başladım. Bu sefer öncekilerden daha çok, daha vahşice. Ak-lımda tek bir şey vardı; gördüğüm anda vurulduğum o ışık, o sonsuz ve mükemmel varlık, onu bulmalıydım. Hiçbir şey bilmeyen birinin en saf iste-ğiyle arzuluyordum onu ve bu yüzden önüme çıkan her engel-den; bulunduğu bu yerden, yanımda duran küçük su biri-kintisinden kurtulmalıydım.

Saatler bilinçsizce geçi-yordu, ben salyaları akan bir köpek gibi kafamı hiç çevir-medem güneşin bir zamanlar durduğu yere bakıyordum.



Kaan Yılmaztürk





Yara bere içinde kalmıştım, kanıyordum ama farkında değildim, nasıl olabilirdim? Bir belirsizlik içinde, ona ulaşacağım anı bekliyordum.

Bir gün sakallarımı tıraşlamaya geldiler. Parlak, keskin bıçağı gördüğüm anda bir fotoğraf gözümün önüne geldi. Bir sefer beni unutmışlardı, öyle aç kalmıştım ki dişlerimi her yana; yerlere, duvarlara, etime, saçlarıma geçirmeye başlamıştım. Karnım yanmaya, başım dönmeye başlamıştı. Kendimden geçtiğim bir sırada içlerinden biri beni görmüştü, yanıma yaklaşmıştı. O an açlığımın gelen o kontrolsüz nefretimle bir hayvan gibi atılmıştım onun üstüne. Bağırışları yankılanırken, cebinden bir hışımla çıkardığı parlak bir şeyi bacağıma saplamıştı. Birden yere yığılmış, sonsuz bir acıyla haykırmıştım. Bacağım acıyordu, anlam veremiyordum, korkmuştum. Gözlerim kararmıştı, hiçbir şey görememiştim, ama o parlak keskin şeyi asla unutmamıştım.

O keskin şeyle benim canımı acıtmışlardı; ben de onlara yapacaktım. Aynı o günkü gibi, bacaklarına saplayacaktım ve onlar da yığılacaklardı.

İçlerinden biri bana yaklaştı, çenemi sertçe yukarı kaldırdı. Parlak, keskin bıçağı yanağıma sürdü. Yanağımda bıçağın soğukluğunu hissediyordum. Gözlerimi kapadım ve o an tekrar o muhteşem ışık, aydınlanan bedenim aklıma geldi. Bedenimi kavuran arzuyla birden gözlerimi açtım, aniden tüm gücümle elindeki bıçağı kavrayıp onun iki bacağına da sapladım. Oracığa yığıldı. Deli

gibi koşuyor, nereye gittiğimi bilmiyordum. Önüme çıkanların hepsini yere seriyordum. İçimde öyle büyük bir güç vardı ki, onları yıkmak ve sertleşmiş etlerine bıçağı saplamak hiç zor olmuyordu. Adeta bir aygıra dönüşmüştüm. Ayaklarımdan altı delik deşik olana kadar koştum, eski yaralarım kapanana kadar koştum, bir divane gibi ışığı arıyordum, bir derviş misali adamıştım kendimi. Neden sonra içimden bir ses “yanına bak” dedi. Artık bedenime ağır gelen kafamı yana döndürünce gördüm onu, mucizevi ışığını. Gözlerimden yaşlar akmaya başladı. Büyük bir hasretle yığıldım, artık tutmayan bacaklarımla ellerimle çekmeye, ışığa doğru sürünmeye başladım. Bedenimi ısıtmaya başlamıştı bile güneşim. Süründükçe daha da keyifleniyor, gülüyor, doyuyor gibi hissediyordum. Gidebileceğim en uç noktaya gittim, bedenim kavrulana kadar ona ilerledim. Sonra durdum, onu izledim, ona sarıldım. Ona dokunmaya, onu hissetmeye çalıştım. Tüm benliğimi ona verdim, bedenimi yakmasını umursamadan. Günlerce orada öylece yattım ve sonra uykuya daldım.

Uyandığında konuşabiliyordum, çevremdeki herkesi tanıyor, her şeyi algılıyor, her nesneyi, her duyguyu, düşüncüyü tanıyordum. İşte yine evimdeydim, karım ve çocuklarımdan sesleri geliyordu. İşte yine evimizin beyaz duvarları ve rüzgarla şarkı söyleyen camları. Peki, daha önceki ben kimdi? Bir boşlukta esaret içinde yaşayan, anlamayan ve bilmeyen, bir gün aşka düşüp onun önünde bir uykuya dalan ben kimdi? Güneş’i her gördüğümde mutlu olurdum, bu doğru. Ama bu geçmişten gelen bir anı mıydı? Okuduğum bir kitap mıydı? Yoksa bir rüya mı?



Begüm Naz Berk

# Hideaway

In this world of complexity  
 I see no place but my dreams to rest in  
 I hide away and take a deep breath  
 Away from all the concerns  
 Far away from the crowded streets  
 Expected to be perfect  
 However I have many imperfections holding me down  
 Thus I escape from reality  
 And find amity in my dreams  
 A place where I can truly be me

# Solitude

It's so dark in the house  
 I feel lost  
 As if I have no sense of direction  
 The dusty old boxes full of gifts from old lovers  
 And the pictures in frames  
 A lifetime of collecting memories  
 What is it all worth?  
 When you have no one left to share them with  
 This loneliness is a constant pain  
 It kills my soul  
 Darkens my heart  
 Every day more and more  
 Bit by bit  
 Thus I start to dream  
 In hope of finding felicity  
 Looking out for affection and warmth  
 In my dreams  
 Dreaming of joyful memories  
 And trying to fix my shattered heart  
 But it's all an act  
 Because deep down I know  
 I will again wake up to a lonely day  
 Tomorrow...





Defne Yıgıcı ('18)

# Dream Madly

When the first lights of the day fill my room,  
I turn in my warm bed,  
Refusing to open my eyes  
I pull the cover over my shoulder  
Trying to stop the chilly wind from touching my skin.  
I pretend to be asleep,  
So that I could go back to my dreams.  
Later I force my eyes open,  
Stare at the ceiling  
Hopeful that I can continue  
Dreaming my captivating dreams.  
Years ago, my brother Oliver and I sat,  
On the swings in our backyard,  
Where we'd spent our childhood.  
No words escaped our mouths,  
We just sat there.  
Then he told me,  
That you only truly live,  
If you can dream madly.  
Now I'm here,  
Dreaming madly.  
Wanting so desperately,  
For him to remember  
How to live truly.



# Zaman

Adını yazmak gibi suya  
Rüya içinde rüya

Bir sabah gözünü açtığın güneş  
Diğer sabah nasıl aynı kalsın?  
Ya bu sesler, bu sözler  
Duyduğun gibi mi kalır sanırsın?  
İnanma, yanılırsın.

Yankılanır zihninde  
Duyduklarının gölgeleri  
Ve her nefes bir rüyaya açılır  
Rüya içinde rüya  
İki nefes arasında dünya

Bir kapı açar, bir kapı kapatırsın.  
Sana göre hep sen yapar, sen sever, sen yaşarsın.  
Karanlıkta göremediğin yok mu sanırsın?  
İnanma, yanılırsın.

Geçmiş, bir toz bulutu olur  
Sen senden dönüşürsün  
Andır tek var olan  
Ama sen hep vardın sanırsın  
İnanma, yanılırsın.

Tüm bildiklerin rüya içinde rüya  
Bir ebruli sonsuzluk  
Bir duraksız yolculuk  
Adı zamanmış güya





Nisa Z. Ceylan / 10-G

## *Kedi Dili*

Yeşil bir korkuyla ıslanır kediciğin dili  
Pamuk tarlasında yürürmüşçesine  
ya da toplu iğne fabrikasında,  
yükselebilir parmak uçlarında.  
Köşede bir baykuş ve  
(tritonal bir ıslık etrafındaki siste)  
kediciğin adımlarında sarılı  
turunculu otlar büyür  
Büyür ve yükselir.  
Kocaman kapkaranlık ağaç  
olur ve korkutur yine kediciği.  
Yeşil yeşil, yaprakları  
yeşil yeşil, ince bir duman  
tütedurur, kediciğin soluklarına  
karışarak.  
Ve dili kuruyana kadar  
her bir damla buharlaşana  
kırmızı kırmızı çatlayana kadar  
yaşayadurur kediciğin ormanı  
Orman yeşil, korku yeşil  
rüya korku dolu yemyeşil.



*Yaprak Su Akın ('20)*

# *Just Rip The Page Out*

I believe in ripping the last page out of a book,  
Not knowing how it ends,  
Hoping it never does.  
Sentences, my creations, all up to my imagination.

Life is a novel,  
I see something new  
When I pick up a shovel.  
The bottom never comes,  
What a pity if you think it does.

Good ending, bad ending,  
Who cares which?  
It's all a journey after all.  
We're all just props in a play,  
Thinking about the end when we have no idea at all.

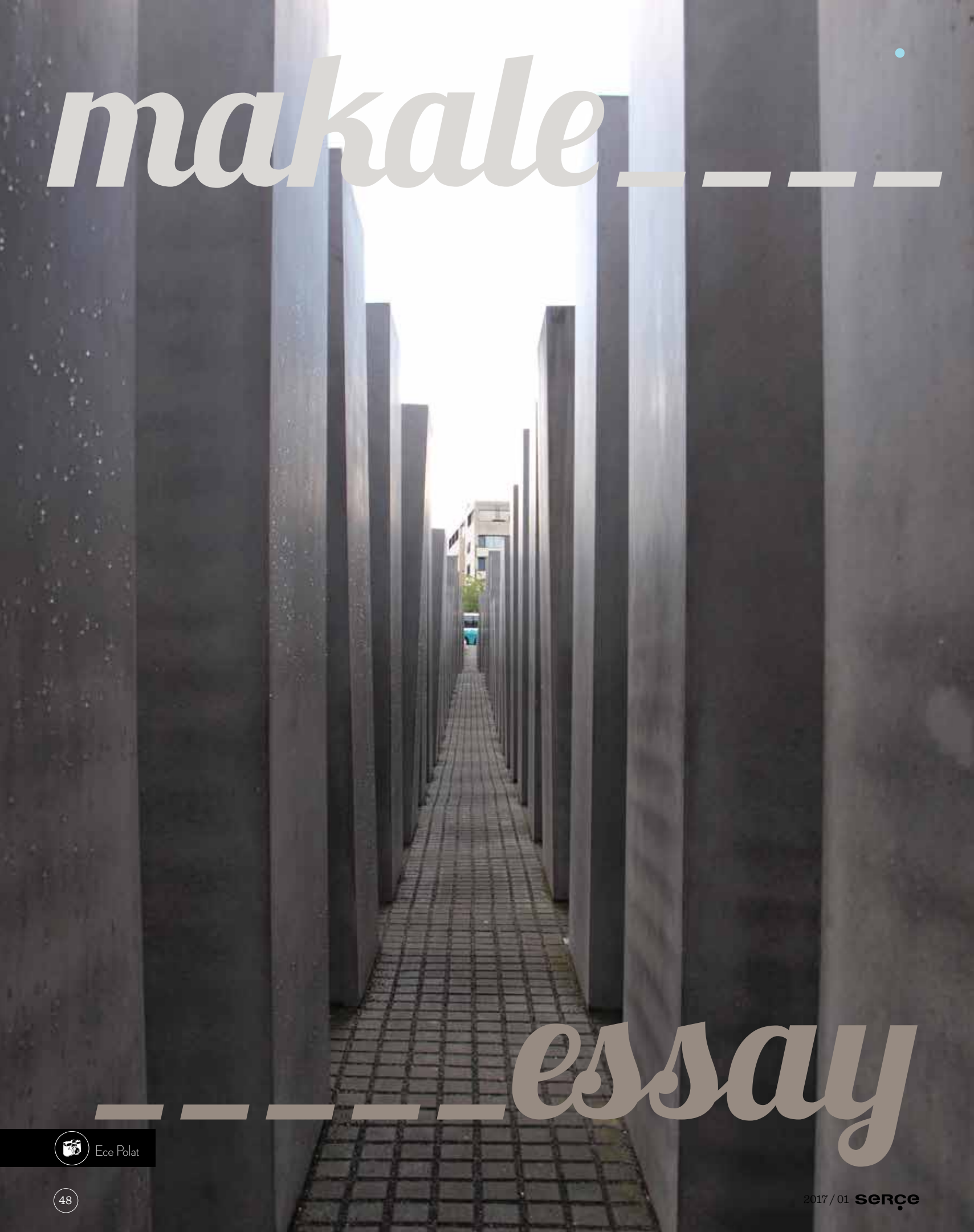
Am I a hero or a villain?  
Doesn't matter, really.  
A twist of plot could change it all.  
I just rip that last page off,  
Guess we'll never know.

I'm just a word in a book.  
I may not affect anything,  
But I might be that one word at the very end,  
Determining it all.  
Just rip that page out and keep dreaming.





*makale* ———



————— *essay*





# Yarınların Işığında\*

**H**ayatımız, korkular tarafından değil, inanç ve umutlar tarafından yönlendirilmelidir. Korkularımız, hayattaki kararlarımızı ve davranışlarımızı belirleyecek bir etken olmamalı, inancımızı kaybetmememiz gerektiğini hatırlatan bir tetikleyici olmalıdır bizler için. Ne var ki korkularımızın da hayatımızdaki önemi ve gerekliliği yadsınamazdır. Cesaretin korkudan doğduğunu anlamak, inancımızı kuvvetlendirenin korkularımız olduğunu benimsemek gerekir. Korku ve umut arasındaki ince çizgiyi aşmadan hayatımızdaki bu dengeyi nasıl sağlarız? Bu soruya bir cevap bulabilmek için korkularımızın ve umutlarımızın hayatımızdaki yeri ve önemini anlamamız gerekmektedir.

Hayat, ünlü yazar Amin Maalouf'un 'Doğu'nun Limanları' adlı eserinde de anlattığı üzere insanın içinde yürüdüğü karanlık ve uzun bir tünele benzer. Her ne kadar dimdik yürüsek de her adımımızda tereddüt eder, sağlam bir adım atabilmek için çabalarız. Çünkü yolumuz çakıllıdır, zordur, yorucudur. Nereye gittiğimizi görmeden etrafa savrulduğumuz, terlediğimiz ancak devam etme zorunluluğu hissettiğimiz bir yoldayız. Hayatımızda karşımıza çıkacak bu sorunlara ve pürüzlere takılmamaya ve üstesinden gelmeye çalışsak da her bir adımda daha da yoruluruz. Yürüdüğümüz karanlık tünelin duvarlarına yaslanmak, soluklanmak ve bir an için yolumuzun ne kadar uzun olduğunu unutmak isteriz. Neden mi? Çünkü korkuyoruz. Karşımıza çıkacak ve canımızı acıtacak çakıllardan, sorunlardan korkuyoruz. Yürüme amacımızı, bu zorluklara katlanmanın bize getirilerini düşünüyoruz ve soruyoruz kendimize: 'Sonundaki ışığı göremediğimiz bu karanlık tünelde neden kendimizi yıpratarak devam ediyoruz?' Bu sorunun cevabını düşünecek vaktimiz olacağını bile sanmıyorum. Çünkü tıpkı bu karanlık yol gibi hayat da devam ediyor. Düşünmemize ve durumumuzu değerlendirmemize zaman tanımayan bir hızla, bütün direnmelerimize rağmen hayat devam ediyor ve bizi yürümeye itiyor. Göremediğimiz güzel ve parlak bir ışığa ulaşma isteği doğuruyor bizde. Böyle durumlarda Doğu'nun Limanları'nda okuduğum çarpıcı bir cümle aklıma geliyor: 'Tünelin ucunda ışık göremesek de bir ışığın var olduğuna, er ya da geç görüneceğine inatla inanmamız gerekir.' Korkularımızdan kurtulmak ve başarısızlığa ihtimal vermemek amacıyla devam etmiyoruz bu yola. Devam edebiliyoruz çünkü

ışığa, hayattaki amacımıza ulaşacağımıza dair umudumuz korkularımıza baskın geliyor. Amin Maalouf'un kitabındaki baş karakter İsyân Kitabdar imkansız gibi görünen bir duruma, akıl hastanesinden çıkacağına tüm kalbiyle inanıyordu. İsyân, nasıl inandıysa bizler de henüz göremediğimiz bir ışığın varlığına, hayattaki amacımıza ulaşacağımıza inanıyoruz. Doğu'nun Limanları'nın ders alınması gereken ve kendimizle özdeşleştirebileceğimiz değerli bir eser olduğunu düşünüyorum. Baş karakter İsyân, bir savaş kahramanıyken oldukça ironik bir şekilde deli damgası vurularak bir akıl hastanesine düşüyor. Kitabın bu noktasında hayatın adil olup olmadığını, İsyân'ın akıl hastanesinden çıkmak için çabalayıp çabalamaması gerektiğini sorguluyor insan. Hayatı boyunca çalışıp çaba sarf etmiş bu adama acıyor, akıl hastanesinde olmayı hak etmediğini düşünüyorsunuz. Öyleyse hayattaki çabalarının karşılığını alamamış bu adam neden hayata tutunmaya ve inanmaya devam etmeli? Sizler de kitabı okudukça kendinizi İsyân'a yakın hissedecek, İsyân'ın korkularını paylaşacaksınız. Herkes tarafından sevilip sayılan biriyken akıl hastanesinde tedavi gören bir hasta olmanın verdiği hüznü, akıl hastanesinden çıkamayacak olmanın verdiği korkuyu hissedeceksiniz. Ancak göreceksiniz ki İsyân'ı ayakta tutan, zalim hayatına karşı duyduğu hınç ve öfke değil ailesine kavuşacağına dair umudu ve inancıydı. Bir gün karısına, büyümediği kızına kavuşacağına inanıyordu. Onu akıl hastanesinden çıkaracak olan da umudu, yani kızını olacaktı. Bizler de sarsılmaz bir inanca sahip olmalıyız. Korkularımızın esiri değil efendisi olmak için, hayata tutunabilmek için inanmalıyız. Böylece ışığımıza ulaşabilir, korkularımız ve umutlarımız arasında bir denge kurabiliriz.

Özetle, hayat korkularımızı ve umutlarımızı dengelemeye çalıştığımız uzun ve zorlu bir yolculuktur. Bu yolda karşımıza çıkacak sorunlardan korkup geri çekilmemeli, sorunları aşacağımıza ve amaçlarımıza ulaşacağımıza dair sarsılmaz bir inançla devam edebilmeliyiz. Korkularımızı, inancımızı ve cesaretimizi güçlendirecek bir etken olarak görmeliyiz ki inancımıza ve umutlarımıza bir o kadar güçlü sarılsalım.

\*Amin Maalouf'un "Doğu'nun Limanları" adlı eseri üzerine bir deneme yazısıdır.



# Ediz Hun'la Çevre Bilinci



**E**diz Hun bu sene okulumuzda düzenlenen Avrupa Gençlik Parlamentosu Konferansı'nın Açılış Töreni'ne konuşmacı olarak katıldı ve ardından dergimiz için birkaç soruya cevap verdi. Hun'un gündemi çevre bilinci ve çevrenin korunmasıydı. Açılış konuşması boyunca, bugün çevremiz için çok sorun yaratan küresel ısınma gibi konuları ele aldı. Konuşmasının ardından öğrencilerin sorularına yanıt verdi. Herkes için çok eğlenceli ve öğretici geçen konuşması için Hun'a teşekkür ediyoruz. İşte Ediz Hun'la yaptığımız keyifli söyleşiden parçalar...

İlk olarak Ediz Bey'e ülkemizdeki enerji kaynakları hakkında ne düşündüğünü sorduk. Ülkemize en uygun enerji kaynaklarının yenilenebilir ve doğaya zarar vermeyen kaynaklar olduğunu savunan Ediz Hun, bunlardan en uygun olanının güneş ve rüzgar enerjisi olduğunu belirtti. Türkiye'nin ılıman iklim kuşağında bulunmasının güneş enerjisi açısından ülkemizi verimli hale getirdiğini de ekledi. "Bunun yanında, rüzgar santralleri ve jeotermal enerji de önemli bir yer tutuyor. Bu yüzden özellikle ülkemizin yalnızca Ege'de değil Karadeniz'de de rüzgar tribünlerini kullanması gerekiyor. Bu alternatif enerji kaynaklarının diğer ülkelerde de kullanılmakta olduğunu belirtmek isterim. Örneğin Japonya güneş enerjisinde, Danimarka ve Almanya ise rüzgar enerjisinde gelişmiştir. 2045'te, Desertec adındaki bir proje Sahra Çölü'ne yerleştirilecek hareketli güneş panelleri ile Avrupa'nın enerji ihtiyacının üçte birini karşılamayı amaçlıyor. Ancak güneş panelleri rüzgar tribünlerinde olduğu gibi kuşları öldürebilir ve kum fırtınalarından zarar görebilir. Bu nedenle bu projeler hala geliştirilmekte. Tünel tipi barajlar doğayı tahrip eder ve bulunduğu su kaynağının yüzde doksanını alarak oradaki yaşama olumsuz etki eder. Bu tip kaynaklar 30 - 35 sene dayanır ve yarattığı zararları telafi etmek çok daha fazla zaman alır. Doğanın geriye dönüşümü yavaştır, bu nedenle su kuvveti tabiata ait kaynaklara zarar vermektedir". Böylece Ediz Hun, bu tip kaynaklar yerine doğayı kirletmeyen rüzgar ve güneş enerjisini tercih ettiğini bir kez daha dile getirdi.

Sonraki sorumuz çevre bilinci ve fabrikaların ürettiği atıklar

konusunda oldu. Ediz Hun, "recycle", yani yeniden kazanımın her sanayi kuruluşunun yerine getirmesi gereken bir sorumluluk olduğunu belirtti ve ekledi: "Bunun yanında seleksiyon yani kağıt, cam, organik, mıknaatıslanabilen ve mıknaatıslanamayan atıkları birbirinden ayırmak da önemli yer tutar. Ancak ülkemizde bu sisteme yeterince dikkat edilmiyor. Her geçen yıl çevre bilincine olan hassasiyet artıyor ancak bu konuda yeterli bir gelişme olabilmesi için hükümet politikası belirlenmesi şart. Ülkemizde aylar, kurtlar, kuşlar vuruluyor. Ülkemizde 500 ila 550 arasında ayımız kaldı. Ayrıca bu vurulan kuşların çoğunluğu tek yumurtalı kuşlardır, yani üremeleri zordur, nesilleri daha kolay tükenebilir. Tilki veya kurtlar kümeslere saldırdıkları için öldürülüyor, aslında bu saldırıların sebebi aç kalmaları. İspanya'da kışın helikopterle aylara ve kurtlara meyve ve et dağıtılıyor." Ediz Bey, önemli olanın devlet politikasının bu konuda ilerlemesi olduğunu belirtti.

Ediz Hun, toplumu bilinçsiz kılan etmenin, okullarda matematik fen bilimleri gibi derslerin yanı sıra görgü kurallarına yeteri kadar yer verilmemesi olduğunu söyledi. Görgü kurallarının insanın gelişimi konusunda önemli bir yere sahip olduğunu belirten Hun, gençliğin bunun farkında olmadığını belirtti. Sadece gençlerin değil, herkesin dışarıda nasıl davrandığına, giyindiğine dikkat etmesi gerektiğini söyledi. "Okullarda biyoloji ve felsefe derslerinin ağırlığının artırılması gerektiğini düşünüyorum. Ayrıca sınavların test usülüne değil deneye ve yaratıcılığı kullanmaya yönelik olması gerektiğini düşünüyorum. Çoktan seçmeli soruların, beyni yazılı sınavlar kadar çalıştırmadığını düşünüyorum. Bu konuda İşviçre gibi ülkelerin model alınması gerekli."

Bizlerin de çevre bilinci konusunda yapması gereken bazı adımlar olduğunu belirten Ediz Hun, öğrencilerin çok büyük bir sorumluluğu olduğunu söyledi. Bunun, ileride üniversiteyi bitirip iş sahibi olunca çevremizdekilere örnek olmak olduğunu ekledi. Geleceğin ancak yeni nesille daha güzel olacağını iletti. Bizlerin aslında dünyayı değiştirmek ve çevreyi korumak konusunda her şeyi yapabileceğimizi belirtti. Ediz Hun'a bu keyifli söyleşi için çok teşekkür ediyoruz.





# “İnci Dakikaları” Şiir Çözümlemesi

*Sen bana yeni yılsın her dakika  
Her dakika bir yaşıma daha giriyorum*

*Sen benim üstüne titrediğim güzel ve yeni  
Saatim kadar saadetimin gözbebeği zamansın  
Ben bin parçaya bölündüm her parçasında  
Her parçasındayım kırkayak sesli boğuk arkadaşlığın  
Çalkantısız Üniversitenin yalnızlığın ve ağlamanın  
Erkek ağlar mı diyeceksin  
Hayberin kapısı ağlar mı erkek ağlar mı  
Ben yel gibi erkekler ağlar diyorum  
Bir dakika ağlar yılbaşı dakikasında  
Daha gözlerimin gerçek yaşları belirmeden  
Ağlamak diye bir şey yoktur diye bir şey  
Yüzme bilmeyen bir uyrgezer yüzer ya  
Çürük ve havada asılı tahtalar üstünde  
Hafif kedi ayaklarıyla yürür gerçekten yürür ya  
Sen benim ağlamamı erkekliğime  
Uyanan ölmeyen yenilenen  
Azgın kıışlar içinde keskin baharlar bulan  
Seni bulan yeniden bulan tekrar tekrar bulan erkekliğime say*

*Bütün bir yıl bütün bir yaşama boyu  
Gizli heybelere binbir gece eşyası doldurduğuma say*

*Ben otomobilleri böylesine yankısız sağır komam  
Öyle bir isyan şiiri var ki ben onu yakalayacağım  
Bu yunan şehrinin düzenini öper ve yalvarırım  
Şehrin ölümünü yanlış anlama  
Gözleri kör oldu doğrudur ama o kadar  
Ve şehrin gözlerini geri verme dakikalarıdır bu yılın çanlar*

*Senin odan günışığı en güzel müzik bana  
Farklılıklar odası  
Giden tren buharları içinde örümcek ağı  
Sen güzel örümcek ağı yaşamakla yaşamamak  
Doğduğumuz şüpheyle öldüğümüz şüphe arasına gerilmiş*

*Garip bulut farklı müzik güzel örümcek ağı*

*Ben bir yabancı buğunun kokusunu alıyorum  
Bu kokuyu alıyorsam onulmaz kıskançlık yaramdandır  
Benim garipliğime bakma benim kıskançlığıma bakma benim  
İncilerin ilk gerçek ve yeni yorumunu bulur gibi oluyorum  
Bu inciler denizlerin en karanlık noktalarında bile yoktur  
Benim ak ve kara kayalar içinde bulduğum inciler  
Bu inciler sen olmasan bende bile yoktur  
Oldukları yerde bile*

**Sezai Karakoç**

Sezai Karakoç’un “İnci Dakikaları” şiirinde şair, sevgilisine duyduğu hüznle harmanlanmış aşkı, çeşitli imgeler ve zıtlıklarla anlatır. Verilen duygular arasında keskin geçişlerin yaşandığı bir şiirdir, bu sebeple tüm bölümler ayrı incelenebilir. Karakoç’un gençlik döneminde yazdığı ilk şiirlerinden olan “İnci Dakikaları”, şairin ait olduğu İkinci Yeni akımının da kendine has yorumlamasını en iyi örnekleyen eserlerindedir.

Şiire genel bir göz atıldığında, imge ve alışılmamış benzetme kullanımının ağırlığı göze çarpar. Karakoç döneminin şairlerinden büyük bir oranda ayrılma da, bahsedilen söz sanatlarının kullanımı yönünden döneme uyum sağlamaktadır. Bu durum, henüz şiirin ilk iki dizesi olan “Sen bana yeni yılsın her dakika/ Her dakika bir yaşıma daha giriyorum” satırlarında sıra dışı bir karşılaştırma ile görülmektedir. Şairin şiiri “sen” olarak seslendiği sevgilisine yazdığı izlenimi uyandırılmakta ve bu kişi yeni yıla benzetilmektedir. Şairin genel sanat anlayışının dine bağlılığı göz önüne alındığında bu motifin ironik olduğu düşünülebilir. Yapılan benzetmeyle “bir yaşıma daha giriyorum” bağlantısı kurularak sevgilinin beklenmedik sürprizlerle dolu olduğu anlamı çıkabileceği gibi, “her dakika” kalıbının yinelenmesinin dizeleri güçlendirdiği görülmektedir.



Sezai Karakoç

Şiirin devamı bir ikilik halinde gelmemiş, bu da şiirde belirli bir nazım biçimi olmadığının ilk göstergelerinden olmuştur. İkinci bölümün ilk dizelerinde şair sevgilisini yeni saatinin ve aynı zamanda saadetinin “gözbebeği” zamana benzetiyor. Bu benzetme, şairin mutluluğunu zamanla ilişkilendirmesinin yanı sıra ilk satırlarında kurduğu yeni yıl ilişkisiyle de bağdaştırılabilir. Sevgilisine verdiği değerle zamana verdiği değerın bağlantısı da bu dizelerde görülür. Bu anlatım, şiirin tamamında olduğu gibi hiçbir noktalama işareti kullanılmadan yapılmıştır ve bu da şairin kendine özgü yazma biçiminin bir özelliğidir. Noktalama işareti kullanılmaması, okuyucu açısından şiirin anlaşılmasında farklılıklar yaratabilecek olmakla beraber şairin serbest ölçüde yazmasıyla bağdaştırılabilir, özellikle koyulmamıştır. Bölümün devamında şair “Ben bin parçaya bölündüm her parçasında/Her parçasındayım kırkayak sesli boğuk arkadaşlığın /Çalkantısız Üniversitenin yalnızlığın ve ağlamanın” dizelerini yazar. Bu dizelerin kendi içindeki anlam bütünlüğü önceki bütünlüklü dizelerle karşılaştırıldığında daha farklıdır ve bu da şairin özgün anlatım tarzının bir başka yansımasıdır. Bu satırlarla Karakoç’un vermek istediği duygu ise bir parçalanmışlık hissidir. Şair, kendini bütün ve tek bir yere ait görmez, bunun yerine çeşitli nahoş olaylara dağılmış halde dahil olduğunu söyler. “Kırkayak sesli boğuk arkadaşlık” kalıbı şiirde kullanılan en alışılmadık tamamlardan biridir. Şair bu kalıbı “Çalkantısız Üniversite” gibi bir tabirle beraber kullanarak bir tekdüzelik havası yaratmıştır. Devamında kullandığı yalnızlık ve ağlama tabirleri de dizelerdeki hüznün başlıca kaynaklarıdır. Bir bütün olarak bahsedilen dizelerde bir sıkılmışlık hissi verilmektedir. Sonraki dizelerini ise kullandığı “ağlamak” kelimesi üzerinden kurar şair, ve sevgilisinin ağlamasını yadırgayabileceğini “Erkek ağlar mı diyeceksin/Hayberin kapısı ağlar mı erkek ağlar mı” dizeleriyle söyler. “Hayberin kapısı” kelimelerini kullanması şairin dini tarafını vurgularken aynı zamanda erkeği Hayber kapısına benzeterek erkeğin bir kalkan olduğunu, korumacı olması gerektiğini ve yıkılmayacağını gösterir. Bu ifadelerine karşılık bir açıklama getirmek istercesine, şair bölümün devamında erkeğin de ağlayabileceğini açıklamıştır.

“Ben yel gibi erkekler ağlar diyorum” dizesinde, daha sorulmamış bir sorunun cevabını vermiştir. “Bir dakika ağlar yılbaşı dakikasında” dizesi ise şiirin bu bölümünü ilk dizelerle bağlar. Erkeğin yılbaşı dakikasında ağladığını söylemesi, ancak kendisine her dakikanın yılbaşı dakikası olması sürekliliği olan bir ağlama ve hüznün durumunu ortaya koyar ve şiirin temasını destekler. Devamında şair “Daha gözlerimin gerçek yaşları belirmeden/Ağlamak diye bir şey yoktur diye bir şey/Yüzme bilmeyen bir uyurgezer yüzer ya/Çürük ve havada asılı tahtalar üstünde/Hafif kedi ayaklarıyla yürür gerçekten yürür ya” dizelerini yazar. Burada Karakoç ağlamasının gerçekliğini bir uyurgezerin hareketleri üzerinden anlatmıştır. Yüzme bilmese bile rüyasında yüzebileceğinin, havadaki tahtalar üzerinde yürüyebileceğinin gerçekliğini anlatır. Bu anlatımı da kendi ağlamasının ancak gerçek yaşların akmasıyla olabileceğiyle karşılaştırarak hissettiklerinin gerçekliğine bağlamıştır. Bölümün devamında, erkeklerin ağlamayacağı ön yargısına bir güvenmişlik duygusu sezilir. Bu duygu, “Ben yel gibi erkekler ağlar diyorum” dizesinde koyulan sert tepki ile de oluşturulmaya başlanmıştır. “Sen benim ağlamamı erkekliğime/Uyanan ölmeyen yenilenen/Azgın kışlar içinde keskin baharlar bulan/Seni bulan yeniden bulan tekrar tekrar bulan erkekliğime say” dizelerinde, şair erkeklik olgusunun savunmasını keskin sıfatlar kullanarak yapmıştır. Dizelerde aynı zamanda sevgilinin bir tasviri de bulunmaktadır. “Azgın kışlar içinde keskin baharlar bulan/Seni bulan” dizeleriyle sevgilinin kötü şartlar içinde bulunan iyilik, nimet olduğu düşünülebilir. Bahsedilen satırlardaki tüm sıfatlar birbirini tamamlayıcı niteliktedir. “Bulan” kelimesinin sık tekrarı da bu sıfatların vurgulanmasını sağlamıştır.

Üçüncü bölüm, öncekini tamamlayıcı niteliktedir, ancak farklı bir duruma vurgu yapılmıştır. “Bütün bir yıl bütün bir yaşama boyu/Gizli heybelere binbir gece eşyası doldurduğuma say” dizelerinden oluşan bölümde, ağlamanın sebebi yaşam boyunca çekilen gizlilik yaşama durumuna bağlanmıştır. Şairin sevgilisini yeni yıl olarak nitelediği göz önüne alındığı zaman, gizli heybelere binbir gece eşyası doldurulması sevgilisiyle beraber olmak için katlandığı zorluklara bir gönderme olarak da düşünülebilir.

Şiirin devamı, önceki bölümden tamamen kopuk bir anlam bütünlüğü içinde devam etmektedir. Bölümde yine şiirin başına kıyasla farklı bir biçim görülür. “Sezai Karakoç bir şiirin formunun muhtevasıyla (anlamıyla) birlikte oluştuğunu daha doğrusu şiirin doğumunun form ve içerik olarak aynı anda gerçekleştiğini söyler” (Kolcu 67). Bu gözlem dikkate alındığında şiirdeki serbest ölçü anlatılan durumla birleşerek anlam kazanır. Şair belirli bir ayak örgüsü ve nazım birimine uymamış, şiirdeki anlam bütünlüğüne göre biçimi düzenlemiştir. Anlam bakımından incelendiğinde ise, bölüm “Ben otomobilleri böylesine yankısız sağır komam /Öyle bir isyan şiiri var ki ben onu yakalayacağım / Bu yunan şehrinin düzenini öper ve yalvarırım” dizeleriyle başlar. Burada, başlangıçtakinden çok daha farklı bir hava ve duygu sezilir ve keskin bir geçişle yapılmıştır. Şair otomobillerin sessizliğine izin vermeyeceği, isyan şiirini yakalayacağı gibi ilk bakışta bağlantısız olan imgelerle aslında öncesinde bahsettiği tekdüzeliğe bir başkaldırı havası yaratmıştır. Bu şekilde şiirin başındaki hisleriyle bir zıtlık, karşı gelme durumu yaratmıştır. Bölümün devamında “Bu yunan şehrinin düzenini öper ve yalvarırım / Şehrin ölümünü yanlış anlama /Gözleri kör oldu doğrudur ama

o kadar / Ve şehrin gözlerini geri verme dakikalarıdır bu yılğın çanlar” dizeleri gelir. “Yunan şehri” tabiriyle yılbaşı geleneğinin bulunduğu yabancı memleketlere, özellikle Batı medeniyetine gönderme yapıldığı söylenebilir. “Şehrin ölümünü yanlış anlama” dizesinde yine önceki satırda bahsettiği Yunan şehriyle ilgili konuşuyor şair. Şehri kişileştirerek ölümünden ve gözlerinden bahsediyor. Devamında ise şehrin ölmediğini, ancak sadece kör olduğunu söylüyor. Kullanılan bu imge, şehrin tamamıyla değil de tek bir parçasının işlevini yitirdiğini göstermek için yapılmıştır. Bölümün anlam bütünlüğü göz önüne alındığı zaman şehrin durgunlaşmasından, eğlencenin yitmesinden söz edildiği söylenebilir. Son dizede ise “yılğın çanlar” tabiri hem çanların bir gelenek olduğu yılbaşı gecesiyle bağlantı kurar hem de “yılğın” tasviriy-le bölümde şikayetçi olunan durgunluğa gönderme yapar. Şiirde ağırlıklı olarak görülen bu yılbaşı teması ise şiirin 1955 yılının yılbaşı gecesinde yazılması ile ilişkilendirilebilir. Şairin, şiiri yazdığı spesifik günün etkisi özellikle bu bölümde baskın şekilde görülmüştür.

Şiirin beşinci bölümünde anlam bütünlüğünün keskince ayrılması durumu tekrarlanır, ancak bölümün dizeleri tamamen birbirine bağlantılı tek bir bütün halinde incelenebilir. “Senin odan günışığı en güzel müzik bana /Farklılıklar odası /Giden tren buharları içinde örümcek ağı” dizelerinde alışılmadık bir benzetme vardır. Bağlantısız kavramlar- oda, günışığı ve müzik gibi -beraber kullanılarak duyular arası bir aktarım yapılmıştır. Noktalama işaretlerinin kullanılmamasının etkisi bu dizede özellikle baskın bir etki yapmış ve farklı anlamlar çıkarmaya olanak sağlamıştır. Aynı zamanda bu dizelerde, şiirin genelinde kullanılmayan bir uyak durumu görülmüştür. Şair burada, önceki bölümdeki genel isyan havasından çıkıp tekrardan sevgiliye odaklanmıştır şiirini. “Farklılıklar odası” tabiriyle sevgilinin odasının alışılmadıklığına vurgu yaptığı düşünülebilir. Aynı zamanda odayı “giden tren buharları içinde örümcek ağı” olarak tarif etmiştir. Bu güçlü imge, giden tren buharlarıyla sürekli bir değişimi sembolize ederken örümcek ağı ile sevgiliden olabileceği gibi geçmişten kalan, eski bir olgudan bahsediyor olabilir. Bir bütün olarak, değişim içinde aynı kalan bir durumdan bahsedilmiştir. Sonraki dizelerde “örümcek ağı” tabiri üzerinden gidilmiştir. “Sen güzel örümcek ağı yaşamakla yaşamamak / Doğduğumuz şüpheyle öldüğümüz şüphe arasına gerilmiş / Garip bulut farklı müzik güzel örümcek ağı” Bu dizelerden, örümcek ağına sürekliliği olan bir durum gözyle bakıldığı daha net anlaşılır. Yaşamakla yaşamamak, “doğduğumuz şüpheyle öldüğümüz şüphe” birbirini tamamlayan, hayatla ilgili zıt kavramlardır ve örümcek ağı da bunları birbirine bağlayan bir araçtır, yani hayatın kendisini sembolize ettiği söylenebilir. Şair, hayatı çevresindeki değişiklikler içinde bir öz olarak, başlı başına bir olgu olarak düşünmüştür. Bölümün son dizesi ise kavramlar düzeyinde ilk dizeyle bağlantılı olarak yazılmıştır. “Garip bulut” günışığı ile, “farklı müzik” ise “en güzel müzik” ile bağdaştırılarak bölümün tamamında bir anlam bütünlüğü oluşturulmuştur. “Garip ve “farklı” tabirleri aynı zamanda “farklılıklar odası”na bir gönderme olarak düşünülebilir. Dizenin sonunda gelen “güzel örümcek ağı” ise tüm bahsedilen kavramları birbirine bağlar. Şiirin bu bölümüne bir bütün olarak bakıldığında “örümcek ağı” tabirinde hayat ve sevgilinin özdeşleştirildiği düşünülebilir. Karakoç’un şiirlerinde kelimeyi şiire özgün bir anlamla kullandığı, sözlük anlamına bağlı kalmadığı

düşünülürse (Kolcu 68) “örümcek ağı” kalıbının şiire böyle bir anlam katması şairin özgün anlatımına katkı yapar.

Şiirin son bölümünde “Ben bir yabancı buğunun kokusunu alıyorum/Bu kokuyu alıyorsam onulmaz kıskançlık yaramdandır / Benim garipliğime bakma benim kıskançlığıma bakma benim” dizelerinde şair bir buğu kokusu aldığını söyleyerek abartma sanatını kullanmıştır. Yabancı bir buğu kokusunu özellikle vurgulaması da sonraki dizede belirttiği kıskançlık duygusuna bağlıdır. Şair, yabancılara karşı aşırı, “onulmaz” bir kıskançlık hissetmekte ve en ufak belirtilerinden şüphelenmektedir. Bir sonraki dizede ise sevgilisine açıklama yapar gibi bir durum niteler şair; kıskançlığından, garipliğinden özür diler. “İncilerin ilk gerçek ve yeni yorumunu bulur gibi oluyorum/Bu inciler denizlerin en karanlık noktalarında bile yoktur/Benim ak ve kara kayalar içinde bulduğum inciler/Bu inciler sen olmasan bende bile yoktur/Oldukları yerde bile” dizeleri ile de kıskançlığının sebebine bir açıklık getirir. İncilerin yeni yorumunu bulmasıyla, daha önceden de değerli olduğunu bildiği bir olayın, aşkın bambaşka bir yönünü sevgilisinde bulduğu söylenebilir. Bu imge için incileri seçmesi de sonraki dizesinde “denizlerin en karanlık noktalarında bile yoktur” imgesini kullanmasıyla bağdaştırılabilir. Şair, hiçbir aşkın en derin noktasında bile sevgilisindeki farklılığın olmadığını söyler. Ak ve kara kayalar içinde bulması incileri güçlükle bulduğunu, “sen olmasan bende bile yoktur/Oldukları yerde bile” yazması da ancak sevgilisinde bulunduğunu gösterir. Bu bölüm, şairin sevgilisinde gördüğü, onu başkalarından farklı kılan özelliklerine verdiği değeri açıklayarak şiirde bir bütünlük oluşturmaya çalışmıştır.

İnci Dakikaları’nın tamamına bakıldığında, şiir düzeninde anlamın esas alındığı görülür. Düzenli halde olmayan uyak ve redifler, şiirin anlamsal olarak bağlantılı kısımlarında görülmüştür. Şair, ciddi bir üslup kullanmamış, dert yakınır gibi bir anlatım yapmıştır. Bu üslup dahilinde belirli noktaları vurgulamak için kelime tekrarlarına başvurmuştur. Anlamsal açıdan bakıldığında duyguların hakim olduğu bir şiir olduğu için, dönemin olaylarından pek etkilenmemiştir, ancak kısa sürede bakıldığında yazıldığı gün etkilidir. Şiirdeki bölümlerde zıt duygular ve durumlar anlatılarak, belirli bir akış içinde şairin sevgiliyle ilgili karışık duyguları yansıtılmıştır. “Benim şiirim, aşk, hürriyet, yaşayış ve ölüm gibi varolmanın dinamitlendiği noktalardaki trajik espriyi, irrasyonele ve absürde bulanmış (MUTLAK)ı zaptetmektir.”(-Gündüz 70). Şairin kendi şiiri üzerine olan bu gözlemi de göz önüne alındığı zaman, şiirin zıtlıklar ve imgeler üzerine kurulmuş, çaresizlik içinde bir aşk anlatımı olduğu açıkça görülebilir.

*Kaynakça:*

*Gündüz, Olgun. “İkinci Yeni Şiiri İçinde Geleneği Sürdüren Şair: Sezai Karakoç”. Muhafazakar Düşünce, nvo.38. Aralık 2013. Web. Kolcu, Ali İhsan. Sezai Karakoç’un Poetikası. Erzurum: Salkımsöğüt Yayınları,2010. Baskı.*



Hande Genç



## Benlik

**B**enlik gerçekten ilginç bir olgu. Kişilik, düşünceler, kim olduğumuz... “Başka bir yerde doğsaydım ben, ben olur muydum?” ve “şu az ilerdeki adam ben olamaz mıydım?” soruları hep düşündürür beni. Aynada kendime uzun süre bakıp “Bu ben miyim?” ya da “İnsanlar beni dışarıdan nasıl görüyor?” gibi benzeri düşüncelere kapılır giderim bazen. Bence bu çok doğal çünkü gerçekten bu ben miyim? Beni ben yapan aslında nedir ki?

Beni ben yapan düşüncelerimdir demek istiyorum. Üzerinde biraz düşününce düşüncelerimin en benim olmayan şey olduğu geliyor aklıma. Bunlar ya öğretmenlerimin, ya medyanın, ya babamın bana empoze ettiği düşünceler. Tamamen ben dışında başkalarının oluşturulmuş fikirler. İnanmak istediğim elbette; “Bu benim beynim ve bunlar öz, orijinal, marjinal, benim oluşturduğum düşüncelerdir.” İngiltere’de tamamen farklı bir çevrede, hatta İngiltere’yi bırak, İstanbul’da farklı bir okulda, farklı bir ailede olsaydım her şeye tamamen farklı bir bakış açım, farklı bir düşünüş biçimim olurdu. Benlik bu olamaz. Belki de yaşadıklarım, anılarım beni ben yapandır. Şaka olmalı! Neyin anısı, hangi yaşanmışlıklar? Yaşadığımdan bile emin olamayacağım gerçeğiyle yüz yüze anılardan bahsetmek biraz “tuhaf”. Belki şu ana kadar yaşadığımı zannettiğim dünya bile cam bir kavanozdaki beynime gönderi-

len elektrik akımlarından ibaret. Belki de ortada beyin bile yok ve ben bir bilgisayar programıyım. Bunları geçtim, belki dün akşam uyurken anılarım silindi ve bana farklı sentetik, sonradan oluşturulmuş anılar “enjekte” edildi. Okuluma hiç gitmedim, sadece öyle hatırlamam sağlandı. Dış görünüşten bahsetmek bile istemiyorum. İnsanlar şu anki haliyle bile dış görünüşlerini değiştirmek, kendilerini plastikle, yılan zehriyle doldurmak için tonlarca para akıtıyor. Zaten farklı bir ailenin çocuğu olsam tamamen farklı bir görünüşüm olurdu. Şimdiki halime benzemezdim. Yok, benliğimi tanımlayan bunlar olamaz.

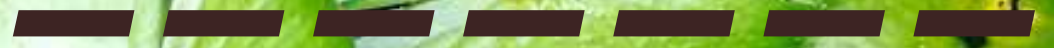
Belki de “benlik” bu saydıklarımın toplamıdır. Birkaç kromozomun birleşip tipimi, toplumun düşüncelerini, yalanların da anılarımı oluşturduğu bir bütün, benim benliğim. Bu ilk başta benliğin ne olduğu hakkında huzur verici bir cevap gibi gözükse de aslında benim tesadüften başka bir şey olmadığını anlatır. Ben tesadüfüm. Tesadüf. Sadece şans.

Bir hayat yaşıyorum, gerçekten “kim” olduğumu, “neden” olduğumu bilmeden. Para kazanmayı öğrenip, para kazanıp ölmek mi hayatımın amacı? Neden kendim hakkında hiçbir şeyin farkında değilim? Goethe; “Kesin bilgi ancak çok az bildiğimiz zaman mümkündür. Bilgi miktarımız arttığında şüphemiz de artar” der. Belki de bilgilerimiz bilgisizlikten; kişiliğimiz de hiçliktendir.





*şür*



*poetry*



Eylül Naz Baklacı



Defne Güllüoğlu / 1050

# The Kindergarten Kid

I believe in the glue and the scissors  
That comes with the paper of life.  
You are the one who will decide  
Whether to tear it into little pieces  
Or making a crown out of it.

Life is an origami boat.  
You should know how  
To float it  
On the river of destiny.

If it is too wavy,  
Don't worry.  
You can still get it out  
And dry it under the sun.

And you know  
Dried paper is stronger  
Than the regular paper.

Or make a little kite  
Like little opportunities,  
Like little smiles,  
Like little ideas,  
That will lead you to big ones.  
Your kite will be your way,  
To fly to the clouds.

Well, you decide,  
You are the kindergarten kid.



Eylül Naz Baklacı



*Doğa Şahin ('20)*

# I Am

I am the sea,  
My anger can drown you in its waves,  
And drag you down to my deepest, darkest side  
That you never want to see.  
My happiness can make you feel relaxed,  
Drifting through my gentle smile,  
Feeling like you're in paradise.

Don't you dare judge me,  
By my terrifying waves  
Or my calm surface.  
You'll never know what's inside me,  
Unless you dive inside my true self.

I am your coffee,  
If you're feeling tired  
From your homework, job or school or anything;  
I can give you the energy  
So that you recharge.

I can be as bitter as a shot of espresso,  
Or as sweet as Caramel Frappuccino.  
I can accompany you,  
During the most intense of gossip sessions,  
Or perhaps with a piece of cake.

I am a movie,  
I am full of emotions,  
I can make you cry  
Until your eyes become red,  
With laughter or sadness.

I can be comedy, drama, crime or mystery  
Depends on my mood.  
You can watch me if you want,  
Or don't like me and leave.  
What you have to know is,  
I will keep playing,  
Whether you stay with me or leave.



Eylül Naz Baklacı

## İsteş

Gün gelir  
Sen gelirsin  
Ben gelirim  
Köşe başında rastlaşırız

Benim gözlerim dolar  
Dişlerimi sıkır  
Gözlerimi kırıştırırım  
Fark etmezsin

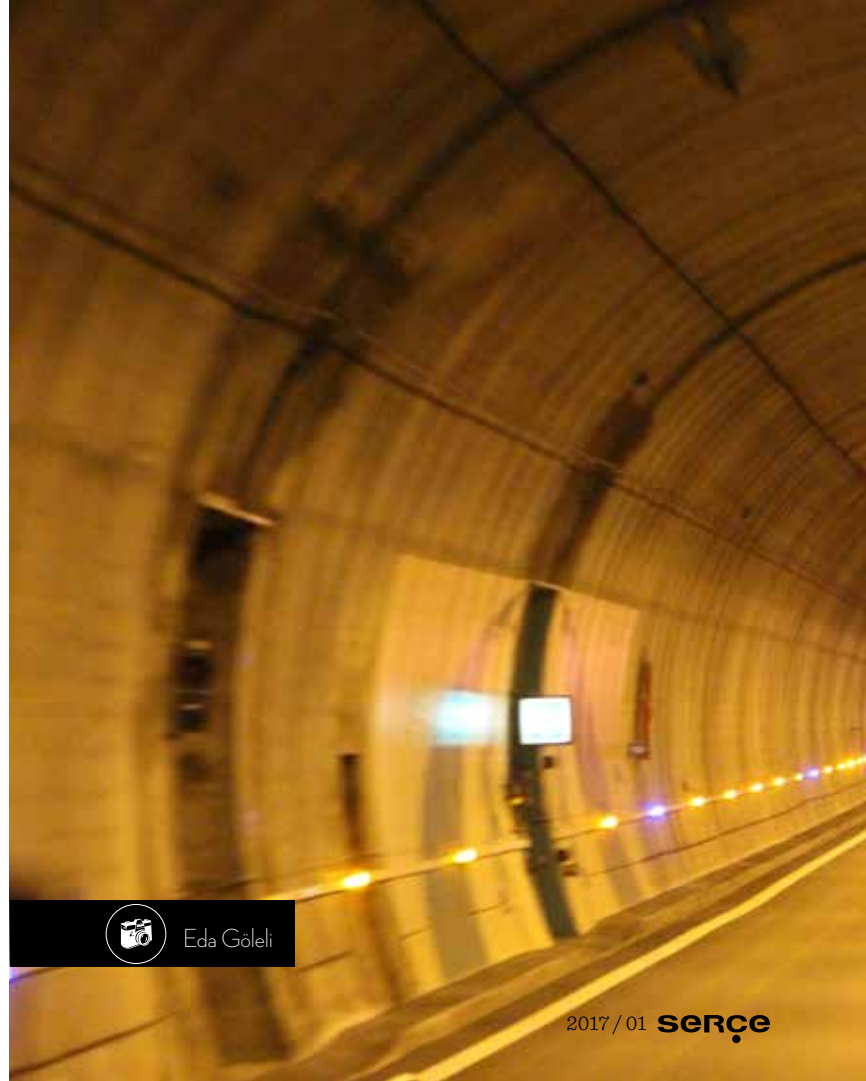
Sen içinden gelen  
Binbir alaca duyguya rağmen  
Kuruca sarılmakla yetinirsin

Biraz laflaşırız  
Sözcükleri seçe seçe konuşuruz  
Kendimizle savaşınca  
Gitgide yorgun düşeriz  
Sessizce nefes alırız  
Selamlaşırız iki yabancı gibi  
Sonra yolumuza yürürüz

İki adım sonra ben hıçkırıklara boğulurum  
İki adım sonra sen bir yere çöker oturursun  
Ne sen ne ben görürüz  
Aklımızda geçirdiğimiz o birkaç dakika  
Bir sonraki karşılaşmanın  
Umuduyla yaşarız



Melis May Sarfati



Eda Göleli



# Dönüşlü

Ben ara sıra gelirim  
Ara sıra izlerim buraları  
Ara sıra kokusunu içime çekerim

Her yerde bir ben var  
Her yerde parçalarım  
Ben her yere alışmışım  
Her yeri yaşamışım  
Ondan şimdi fazla gibi  
Ama eksik kalmışım

# Edilgen

Bunlar benim bacaklarım  
Benim gözlerim  
Benim ellerim  
Eğer istersem  
Şu masayı yerinden oynatabilirim  
Eğer istersen  
Sana güzel şeyler söylerim  
Kuşların uçuşunu,  
Güneşin doğuşunu anlatabilirim  
Ağzım var çünkü benim  
Gülebilirim  
Ağlayabilirim  
Hepsi, hepsi benim

Ama şu çokbilmiş aklım  
Ama şu asi kalbim  
Onlara nasıl söz geçiririm?  
Onlar benim en özgür yerim  
Ve onlar var oldukça  
Bir yanımda hep edilgenim





*Sude Naz Gören ('20)*

# You Are No Knight

You are all vibrant colors in one.  
Your smile is fresh like newly-mown grass,  
You brighten the path of everyone around you.  
You are a shower of presents, filled with love and trust.  
No matter how cherished you are,  
You never know how to cherish.

You are the welcomed gallant,  
The knight in the shining armor.  
With your heroic sword  
You save the lives of the weak,  
In exchange of other souls  
But who will be your savior?

You are the one bound to your role with chains.  
Secretly longing to alter your role,  
You try to run away, disguise yourself.  
Yet the title you despise remains.  
You began to wonder,  
Is it so important to change?

You are like emotions locked away in a cage.  
No one saw the real you,  
Never felt the loneliness you hide.  
No one but me  
Experienced your true colors,  
Leaking through the cage's bars.

You are a mask in a child's play.  
You buried all of your insecurities,  
With a carefree smile.  
Despite all the people you fooled,  
You never got through to me.  
For me you are no knight.



Ece Polat



